

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 2, 2026

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2026:120](#) 30-01-2026

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2026:122](#) 30-01-2026

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:466](#) 27-01-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:173](#) 27-01-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:162](#) 27-01-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:176](#) 27-01-2026

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:26](#) 20-01-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:265](#) 20-01-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:29](#) 06-01-2026

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:672](#) 29-01-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:766](#) 28-01-2026

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:ROVE:2026:407](#) 27-01-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:555](#) 23-01-2026

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:413](#) 21-01-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:496](#) 21-01-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:270](#) 15-01-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:167](#) 14-01-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:48](#) 14-01-2026

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:568](#) 13-01-2026
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:269](#) 13-01-2026
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:1040](#) 12-01-2026
[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:35](#) 09-01-2026
[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:437](#) 07-01-2026
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:286](#) 06-01-2026
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7365](#) 31-12-2025
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:26415](#) 31-12-2025
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:26441](#) 31-12-2025
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:10533](#) 23-12-2025
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7343](#) 19-12-2025
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:10170](#) 11-12-2025
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:10175](#) 11-12-2025
[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:11676](#) 10-12-2025
[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:11658](#) 10-12-2025
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:14237](#) 28-11-2025
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:9467](#) 26-11-2025
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:8301](#) 27-08-2025
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:8269](#) 05-09-2018

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2026:10](#) 07-01-2026
[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2025:150](#) 08-12-2025

RECHTSPRAAK

Kantonrechter geeft machtiging om negatieve nalatenschap namens minderjarigen te verwerpen.

Inzake de nalatenschap van de in 2025 te België overleden erflater verzoeken verzoekers, in hoedanigheid van met het gezag belaste beide ouders over hun drie minderjarige kinderen, machtiging tot verwerping van de nalatenschap. De vader is een kind van erflater en heeft de nalatenschap verworpen. Uit de overgelegde stukken blijkt dat de nalatenschap negatief is zodat de machtiging wordt verleend. De kantonrechter wijst erop dat met het verlenen van de gevraagde machtiging het aandeel van deze minderjarigen in deze nalatenschap nog niet is verworpen. Daartoe dienen verzoekers zich zo spoedig mogelijk met deze beschikking tot de Belgische autoriteit te wenden of een verklaring af te leggen bij de (Centrale Balie van de) rechtbank Limburg, locatie Roermond. Daarvoor moet een apart formulier Verklaring nalatenschap worden ingevuld waarbij een kopie van de machtiging van de kantonrechter moet worden bijgevoegd. Verzoekers wordt aangeraden deze verklaring zo spoedig mogelijk af te leggen. Daarna dienen verzoekers de Belgische autoriteit die bevoegd is om uitspraak te doen over de erfopvolging, binnen de termijn die daarvoor in het Belgische recht is bepaald, ervan in kennis dient te stellen dat inschrijving in het boedelregister van de rechtbank Limburg, locatie Roermond heeft plaatsgevonden.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:269

Zaaknummer: 12023217 \ EZ VERZ 25-514

Rechters: A.H.M.J.F. Piëtte

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zoon is erfgenaam van moeder; daar doet niet aan af dat hij 30 jaar geen contact had en haar ooit heeft bericht afstand te zullen doen van de nalatenschap.

Erflaatster is in 2021 overleden en heeft naast haar echtgenoot/gedaagde ook vier kinderen uit andere huwelijken achtergelaten, onder wie eiser. Gedaagde is behalve tot executeur tezamen met de kinderen tot erfgenaam benoemd en aan gedaagde is een keuzelegaat alsmede het vruchtgebruik van de niet-geërfde delen van de nalatenschap toegekend. Eiser heeft gedaagde verzocht informatie te verschaffen over de samenstelling en omvang van de nalatenschap van erflaatster. Daarop heeft gedaagde eiser bericht dat zonder afgifte van een verklaring van erfrecht werkzaamheden zijn verricht door notaris, is een overzicht gestuurd met de activa en passiva en bericht dat de andere drie kinderen door betaling van € 2.000 zijn uitbetaald. Thans vordert eiser afgifte/inzage in een groot aantal stukken/bescheiden. Gedaagde voert o.m. aan dat eiser dertig jaar geen contact heeft gehad met erflaatster en haar heeft bericht afstand te doen van de nalatenschap. Redelijkheid en billijkheid verzetten zicht ertegen dat hij zijn erfdeel alsnog opeist. De rechtbank gaat hier niet in mee. Eiser heeft geen verklaring van verwerping afgelegd en een terloopse opmerking in die richting kan niet als zodanig worden beschouwd, en ook de periode dat er geen contact was, maakt niet dat eiser geen erfgenaam is. Vervolgens stelt de rechtbank dat krachtens artikelen 3:166 lid 3 BW jo. 6:2 BW een deelgenoot tegenover de andere deelgenoten recht heeft op inzage van alle stukken die deel uitmaken van de nalatenschap en die ter beoordeling van de omvang en de waarde van die nalatenschap van belang zijn. Ook krachtens artikel 4:148 BW is gedaagde als executeur verplicht om aan een erfgenaam alle door deze gewenste inlichtingen omtrent de uitoefening van zijn taak te geven. Gedaagde betwist niet dat hij beschikt over de gevraagde stukken of daar toegang tot kan verkrijgen en is bereid dit te regelen, maar vindt dit lastig, omdat hij niet handig is met computers en geen gebruikmaakt van online bankieren of de beschikking heeft over een DigiD. De advocaat van gedaagde is bereid zijn cliënt hierbij te helpen, mits er rekening mee wordt gehouden dat hij een groot deel van de tijd in het buitenland verblijft. De vorderingen worden (grotendeels) toegewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 31-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:26441

Zaaknummer: C/09/684668 / HA ZA 25-384

Rechters: R.C. Hartendorp

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De wegens gewichtige redenen ontslagen voormalig executeur wordt op verzoek van diens opvolger veroordeeld rekening en verantwoording af te leggen.

De in 2008 overleden erflaatster heeft haar zus tezamen met haar twee voormalige buurkinderen, onder wie gedaagde, tot erfgenamen benoemd, en gedaagde tevens tot executeur. In 2020 is de zus van erflaatster overleden. Op verzoek van de executeur in die nalatenschap is gedaagde in 2021 ontslagen als executeur in erflaatsters nalatenschap. Bij gebreke van verweer moest het er naar het oordeel van de rechtbank voor worden gehouden dat gedaagde disfunctioneerde als executeur en zijn wettelijke plichten als vervat in de artikelen 4:146 en 4:148 BW, als ook vermeld in het testament van erflaatster, niet nakwam. Daarbij speelde ook de gezondheidstoestand van gedaagde een rol. In 2021 is eiseres als opvolgend executeur in de nalatenschap benoemd. In onderhavige procedure vordert eiseres dat gedaagde wordt veroordeeld om jegens haar rekening en verantwoording af te leggen van zijn beheer van de nalatenschap, onder meer door het overleggen van bankafschriften en een onderbouwd overzicht van de vermogensmutaties van de nalatenschap. Gedaagde erkent dat hij als voormalig executeur gehouden is om rekening en verantwoording af te leggen, maar er moet volgens hem wel rekening worden gehouden met het feit dat hij geen professionele executeur is. Hij heeft bij de conclusie van antwoord het grootste gedeelte van de bankafschriften van beide bankrekeningen overgelegd en stelt niet te beschikken over alle (dag)afschriften van de bankrekeningen. Met eiseres is de rechtbank van oordeel dat gedaagde tot nu toe geen toereikende rekening en verantwoording heeft afgelegd. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat er van de zijde van gedaagde geen reactie meer is gekomen op de aktes van eiswijziging. Eiseres heeft onbetwist gesteld dat er (nog steeds) bankafschriften ontbreken en dat zij geen (gedocumenteerde) onderbouwing heeft ontvangen van de mutaties op de bankrekeningen van erflaatster in de periode dat gedaagde het beheer hierover voerde. Dit brengt met zich dat (gedaagde) niet de inzage heeft verschaft in het beheer van de nalatenschap waartoe hij was gehouden. De rechtbank veroordeelt gedaagde tot het afleggen van rekening en verantwoording.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 31-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:26415

Zaaknummer: C/09/659037 / HA ZA 24-5

Rechters: P. Dondorp

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gerecht deelt ex artikel 3:200a BWA perceel toe in langdurig onverdeelde nalatenschap.

In een langdurig onverdeeld gebleven nalatenschap te Sint Maarten verdeelt het gerecht op de voet van artikel 3:200a BWA een perceel grond en bepaalt dat de niet in de procedure verschenen deelgenoten die afstammen van vooroverleden deelgenoten gedurende vijf jaar jegens verzoeker aanspraak kunnen maken op een geldelijke vergoeding. In dezelfde zaak zijn reeds eerder diverse (tussen)beschikkingen gegeven en daarin werd onder meer overwogen dat het toekennen aan individuele deelgenoten van kleine stukjes onontgonnen terrein, waarop hoegenaamd geen ontwikkeling mogelijk is en waarvan de waarde vermoedelijk gering is, niet strookt met de bedoeling van de regeling van de langdurig onverdeeld gebleven gemeenschappen. Ook is reeds eerder een deel toegekend aan een belanghebbende.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 08-12-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2025:150

Zaaknummer: SXM202400536

Rechters: G. Drenth

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoeker is niet-ontvankelijk in verzoek tot termijn stellen ex artikel 4:192 lid 2 BW omdat nalatenschap is verworpen, dan wel zoals verzoeker stelt, aanvaardingsdaden zijn verricht.

In de nalatenschap van de in 2024 overleden erflaatster vraagt verzoeker om aan verweerster een termijn te stellen om een keuze te maken over de aanvaarding of verwerping van de nalatenschap van erflater, zoals bedoeld in artikel 4:192 lid 2 BW. Als schuldeiser van de nalatenschap is verzoeker belanghebbende als bedoeld in artikel 4:192 lid 2 BW. De kantonrechter verklaart verzoeker niet-ontvankelijk omdat verweerster inmiddels namelijk ter griffie een verklaring van verwerping heeft afgelegd. Ook als klopt wat verzoeker zegt, dat verweerster daarvoor al door daden van zuivere aanvaarding de nalatenschap zuiver heeft aanvaard, heeft verzoeker geen belang meer bij het verzoek. Ook in dat geval hoeft geen keuze meer gemaakt te worden door verweerster.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 19-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7343

Zaaknummer: 11785649 UB VERZ 25-268

Rechters: P.J. Elferink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank verwijst ex artikel 93 Rv legitimair geschil naar kantonrechter omdat vordering onder 25.000 euro ligt, hoewel de reconventionele vordering daarboven uitkomt.

In een zaak betreffende de legitieme portie van gedaagde heeft de rechtbank partijen in de gelegenheid gesteld zich uit te laten over de vraag of de kamer voor andere zaken dan kantonzaken bevoegd is om van het gevorderde kennis te nemen. Eiseres, in hoedanigheid van executeur in erflaters nalatenschap, stelt dat de legitieme minder bedraagt dan € 25.000 en stemt in met verwijzing naar de kamer voor kantonzaken. Naar het oordeel van de rechtbank is de kantonrechter ex artikel 93 aanhef en onder a RV bevoegd om te oordelen over de vordering van eiseres, omdat de waarde van die vordering onder € 25.000 ligt. Dat gedaagde voornemens is een reconventionele vordering in te stellen met een waarde boven € 25.000 doet daaraan niet af. In artikel 97 Rv is bepaald dat een zaak in reconventie in afwijking van de artikelen 93 tot en met 96 Rv wordt behandeld en beslist door de rechter die de zaak in conventie behandelt en beslist, voor zover de samenhang tussen de vorderingen zich tegen afzonderlijke behandeling verzet. Naar het oordeel van de rechtbank is in deze zaak sprake van voldoende samenhang, nu de vorderingen voortvloeien uit dezelfde nalatenschap.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 14-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:48

Zaaknummer: C/03/347165 / HA ZA 25-490

Rechters: I.M. Etman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een vereffenaar is van rechtswege vrijgesteld van neerleggen rekening en verantwoording bij positieve nalatenschap, maar omdat loon niet vaststaat, is saldo onzeker.

De tot vereffenaar benoemd notaris verzoekt vrijstelling van de plicht tot het neerleggen van de rekening en verantwoording en uitdelingslijst alsmede de openlijke bekendmaking daarvan, alsook uitstel te verlenen voor deponering van de rekening en verantwoording en uitdelingslijst. In artikel 4:221 lid 2 BW is bepaald dat een door de rechter benoemde vereffenaar geen rekening en verantwoording en uitdelingslijst hoeft neer te leggen, wanneer alle schulden ten volle worden voldaan, of wanneer de kantonrechter hem van deze neerlegging vrijstelt. Naar het oordeel van de kantonrechter volgt uit dit artikel dat verzoeker, nu hij verklaart dat alle schulden ten volle worden voldaan, in beginsel van rechtswege is vrijgesteld van deze verplichting. Desalniettemin gaat de kantonrechter over tot verlengen van de termijn waarbinnen dit diende te geschieden. De reden daarvoor is dat de notaris in het verzoek aangeeft dat zijn loon een bepaald bedrag belooft. De notaris heeft echter nog niet om vaststelling van zijn loon verzocht, zoals artikel 4:206 lid 3 BW bepaalt. Nu het exacte loon nog niet is vastgesteld, kan niet zonder meer ervan uitgegaan worden dat de boedel voldoende liquide is om alle schulden waaronder het loon van de vereffenaar te voldoen. Onduidelijk is derhalve of verzoeker van rechtswege is vrijgesteld.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 15-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:270

Zaaknummer: 11977159 EZ 25-473

Rechters: A.H.M.J.F. Piëtte

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erflater is in 2015 overleden, thans wijst de rechtbank het verzoek ex artikel 196 Rv van ontferde echtgenote toe tot een onderzoek naar erflaters handtekening onder het testament.

In 2011 is verzoekster gehuwd met de in januari 2015 overleden erflater. In 2013 is verzoekster met haar kinderen vanuit Suriname naar Nederland gekomen en ingetrokken bij erflater. In het testament van erflater uit 2014 is verzoekster uitgesloten als erfgename en zijn de twee zussen van erflater tot enig erfgenamen benoemd. Een van hen is tezamen met een derde (X) tot executeur benoemd. Het testament is gemaakt toen duidelijk was dat erflater ongeneeslijk ziek was. Teneinde zekerheid te krijgen over de echtheid van de handtekening onder het testament, verzoekt verzoekster om een voorlopig deskundigenbericht in de zin van artikel 196 Rv. Als belanghebbenden zijn vervolgens opgeroepen X, de beide zussen en de notaris onder wie het testament zich bevindt. Deze laatste heeft aangegeven dat hij niet wenst te worden gehoord, de twee zussen zijn na oproeping niet verschenen en X heeft verklaard dat hij geen bezwaar maakt. In verband met het feit dat de zussen in Suriname wonen, beoordeelt de rechtbank of zij bevoegd is. Een situatie als bedoeld in artikel 4 of 5 Rv is niet aan de orde. Van toepassing is dus artikel 3 Rv. Verzoekster heeft in haar verzoekschrift toegelicht dat het verzoek betrekking heeft op een bij dagvaarding in te leiden geding waarin zij een verklaring voor recht zal vorderen, inhoudende dat het testament nietig wordt verklaard. Als de zussen en X in die procedure worden betrokken, kan de Nederlandse rechter – gezien de woonplaats van X – rechtsmacht ontleen aan artikel 7 lid 1 Rv. Omdat X en de zussen tezamen onderdeel uitmaken van het testament waarvan verzoeker een nietigverklaring vordert, is er sprake van zodanige samenhang dat redenen van doelmatigheid gezamenlijke behandeling rechtvaardigen. Daarmee doet zich een situatie voor als bedoeld in artikel 3 aanhef onder b Rv. Dat maakt dat de Nederlandse rechter bevoegd is om van deze zaak kennis te nemen. Vanwege die samenhang zal deze rechtbank in die dagvaardingsprocedure relatief bevoegd zijn (art. 99 en 107 Rv) en is zij daarmee ook bevoegd om van onderhavige zaak kennis te nemen (art. 197 lid 1 Rv). Vervolgens gaat de rechtbank in op de werking van artikel 196 Rv en overweegt dat verzoekster heeft toegelicht dat zij met het deskundigenonderzoek wil vaststellen of de handtekening onder het testament echt van erflater is. Aan de hand van de uitkomst van het deskundigenonderzoek kan zij beoordelen of het zinvol is om een

rechtsvordering in te stellen tot nietigverklaring van het testament. Dit sluit aan bij het doel dat een voorlopig deskundigenbericht dient. Daarnaast doet zich geen van de afwijzingsgronden voor. Het verzoek wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 11-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:10175

Zaaknummer: C/13/762904 / HA RK 25-25

Rechters: L. Voetelink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter oordeelt dat erflater de neven/nichten van zijn echtgenote niet tot erfgenaam heeft willen benoemen.

Erflater is in 2025 overleden. Hij laat achter zijn broer (verzoeker) en zus (verweerder 7). De zus heeft twee kinderen, verweerders 1 en 2. Erflater is in tweede echt gehuwd geweest met A. Dit huwelijk is door echtscheiding geëindigd. A heeft drie neven en een nicht, de verweerders 3 t/m 7. In zijn testament heeft erflater bepaald: 'Voor het geval dat ik rechtens gelijktijdig met of na mijn echtgenote kom te overlijden benoem ik tot erfgenamen van mijn nalatenschap, tezamen en voor gelijke delen de kinderen van mijn broers en zusters en de kinderen van de broers en zusters van mijn echtgenote, een en ander met toepassing van de regels van aanwas en plaatsvervulling als bij de wet geregeld.' Verzoeker verzoekt de kantonrechter te bepalen dat hij en zijn zus de enig erfgenamen zijn. De kantonrechter wijst dit verzoek toe. De verweerders 1-6 hebben met verzoeker en verweerder 7 een overeenkomst gesloten waarin is afgesproken dat zij geen aanspraak maken op de nalatenschap. Ook verder ziet de kantonrechter geen grond om anders te oordelen, onder meer omdat in het testament het woord 'echtgenote' wordt gebruikt. De kantonrechter gaat er daarom van uit dat het de bedoeling van erflater is geweest om alleen in de situatie dat het huwelijk kort voor het overlijden van erflater is geëindigd door het overlijden van A, zijn en haar neven en nichten te benoemen tot erfgenamen. Dit is de zogenoemde rampenclausule op grond waarvan in het geval de echtgenoten kort na elkaar overlijden de erfenis van degene die het eerst komt te overlijden niet naar de familie van degene die het laatst komt te overlijden gaat, maar beide erfenissen worden verdeeld over de familieleden van beide echtgenoten. Het is naar het oordeel van de kantonrechter niet de bedoeling geweest van erflater om in het geval hij niet langer gehuwd was met A haar neven en nichten als erfgenaam te benoemen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 09-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:35

Zaaknummer: 11846154 \ EJ VERZ 25-473

Rechters: J.J.A. Donkersloot

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voorzieningenrechter wijst schorsing verstekvonnis op grond waarvan mede-erfgenaam nalatenschapswoning moet ontruimen af.

Erflaatster is in 2020 overleden met achterlating van drie kinderen: eiser, gedaagde en X. In haar testament heeft erflaatster de helft van haar woning gelegateerd aan eiser en haar drie kinderen tot erfgenamen benoemd. Eiser woonde al voorafgaand aan erflaatsters overlijden (tezamen met echtgenote en kinderen) in die woning en is daar na het overlijden blijven wonen. Mede in verband met een procedure over de geldigheid van erflaatsters testament is de nalatenschap onverdeeld gebleven. In een kort geding waarin tegen hen verzet is verleend, zijn eiser en X op vordering van gedaagde veroordeeld om mee te werken aan de verkoop en levering van de woning aan een derde. Eiser vordert o.m. de tenuitvoerlegging van het verstekvonnis te schorsen. Kort en goed oordeelt de voorzieningenrechter dat eiser eigenaar is van een leegstaand en om de hoek van de woning gelegen appartement. Daarmee is niet aannemelijk dat eiser en zijn gezin op straat komen te staan als zij het huis moeten verlaten. Gezien de ligging daarvan valt niet in te zien dat een verhuizing voor de schoolgang van de kinderen van eiser ernstige nadelige gevolgen heeft. Ontruiming van het huis zal dan ook geen noodtoestand voor eiser en zijn gezin met zich brengen die behoud van de bestaande toestand rechtvaardigt. Verder is van belang dat sinds mei 2024 duidelijk is dat eiser, om in het huis te kunnen blijven wonen, zijn halfzussen moet uitkopen. Eiser stelt nu dat dit snel kan gebeuren maar dat heeft hij niet voldoende onderbouwd. Hij heeft wel laten zien dat hij met een (verkoop)makelaar een afspraak heeft gemaakt om het appartement te bekijken, maar het enkele voornemen om het appartement te koop te zetten is niet genoeg om aan te kunnen nemen dat hij op korte termijn in staat zal zijn om alsnog zijn halfzussen uit te kopen. Er zijn ook geen stukken ingediend van een bank of andere geldverstrekker waaruit blijkt dat overname van het huis een reële optie is. De gevorderde schorsing van het verstekvonnis wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 12-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:1040

Zaaknummer: C/09/696517 / KG ZA 25-1268

Rechters: P. Dondorp

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter ontslaat executeur en verklaart dat deze ook niet langer het beheer over nalatenschap heeft omdat enig erfgenaam/verzoekster dit expliciet heeft aanvaard.

Erflater is in 2017 overleden. In zijn testament heeft hij een broer/verweerder benoemd tot executeur afwikkelingsbewindvoerder van zijn nalatenschap, en daarbij o.m. bepaald dat de executeur/afwikkelingsbewindvoerder de bevoegdheid heeft om binnen een jaar de nalatenschap af te wikkelen. Verzoekster was op het moment van overlijden van erflater met hem gehuwd en is enig erfgenaam. Zij heeft de nalatenschap zuiver aanvaard. Tot de nalatenschap behoren de aandelen in een stamrecht-bv waarvan erflater enig aandeelhouder was. Verzoekster legt aan het verzoek ten grondslag dat de relatie tussen verweerder en haar ernstig is verstoord gelet op de opstelling die verweerder jegens verzoekster heeft getoond. Bovendien heeft verweerder zijn taken als executeur onvoldoende uitgeoefend en heeft hij zich als een onprofessionele executeur gedragen. Daarnaast verstrekt verweerder geen relevante informatie ter zake van een vordering die de eerste echtgenote van de erflater zou hebben. Verweerder geeft, aldus verzoekster, geen openheid van zaken en komt evenmin met een oplossingsgericht voorstel. Ook heeft verweerder nodeloze kosten gemaakt. Het vertrouwen in hem is bij verzoekster weggevallen waardoor van haar niet langer kan worden gevergd dat de nalatenschap door verweerder wordt beheerd. Onder verwijzing naar artikel 4:149 lid 2 BW acht de kantonrechter aannemelijk dat verzoekster geen vertrouwen in verweerder heeft en dat er gewichtige redenen zijn voor het ontslag. Tevens verklaart de kantonrechter dat nu verzoekster expliciet heeft verklaard het beheer over de nalatenschap te aanvaarden, dat daarmee ook het beheer van verweerder is geëindigd.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 05-09-2018
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:8269
Zaaknummer: 6875983 EJ VERZ 18-135
Rechters: S.N. Schipper
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof oordeelt dat het vereiste van inschrijving in het rechtsmiddelenregister ex artikel 3:301 lid 2 BW niet geldt en biedt mogelijkheid om executeur alsnog in het geding te betrekken.

De in 2023 overleden erflaatster heeft haar vier dochters, onder wie eiseres en geïntimeerden 1 en 2 als erfgenamen achtergelaten. Geïntimeerde 4 is de enig erfgenaam van de vierde – na erflaatster overleden – dochter. Erflaatster heeft een executeur- afwikkelingsbewindvoerder benoemd die o.m. bevoegd is om over de goederen van de nalatenschap te beschikken en deze te verdelen. Tot de nalatenschap van erflaatster behoort onder meer een 1/20e aandeel in een woonhuis dat zij in 2007 krachtens erfrecht heeft verkregen. Ten tijde van het overlijden van erflaatster hadden haar erfgenamen ieder 19/80e aandeel in de woning, belast met vruchtgebruik ten behoeve van erflaatster. Sinds het overlijden van erflaatster is de woning onbewoond. Geen van partijen heeft toegang tot de woning anders dan met toestemming van de executeur. Eiseres verblijft zonder toestemming van de overige erfgenamen op het terrein rondom de woning en heeft daar op diverse plekken spullen opgeslagen. Ook op de zolder van de woning staan (inboedel)goederen van eiseres opgeslagen. In december 2024 heeft de voorzieningenrechter bepaald dat de woning moet worden verkocht en geleverd aan een derde en dat eiseres en de executeur verplicht zijn om daaraan hun medewerking te verlenen. Geïntimeerden en de executeur hebben een makelaar opdracht gegeven tot verkoop van de woning. Vervolgens is door hen mede namens eiseres de overeenkomst tot opdracht getekend. In de koopovereenkomst is bepaald dat de leveringsakte zal worden verleden op 16 juni 2025 of zoveel eerder of later als door de koper en verkopers nader zal worden overeengekomen. In onderhavig hoger beroep wil eiseres dat het hof het vonnis van de voorzieningenrechter vernietigt. Geïntimeerden stellen dat eiseres niet-ontvankelijk is, o.m. omdat zij heeft verzuimd om het hoger beroep ex artikel 3:301 lid 2 BW binnen de termijn van artikel 433 Rv in te schrijven in de registers. Dit standpunt wordt door het hof afgewezen. Anders dan geïntimeerden menen, heeft de voorzieningenrechter geen uitspraak gewezen waarin is bepaald dat deze in de plaats treedt van een tot levering van een registergoed bestemde akte, zoals is bepaald in artikel 3:300 lid 2 BW. Er is immers ‘slechts’ bepaald dat het vonnis dezelfde kracht heeft als een door eiseres ondertekende volmacht aan de overige erfgenamen, waarbij expliciet is verwezen naar artikel 3:300 lid 1 BW. Dat betekent dat in dit geval het vereiste van

inschrijving in het rechtsmiddelenregister ex artikel 3:301 lid 2 BW niet geldt, en dat eiseres niet reeds om die reden niet kan worden ontvangen in haar hoger beroep. Verder menen geïntimeerden dat eiseres niet-ontvankelijk is omdat is nagelaten om tevens de executeur in rechte te betrekken. Naar het oordeel van het hof is in deze zaak sprake van een processueel ondeelbare rechtsverhouding. In deze zaak is immers verdeling van de woning gevraagd door middel van verkoop aan een derde (zie art. 3:185 lid 2 sub c BW). Bij een verdeling dienen alle deelgenoten te worden betrokken op straffe van nietigheid of vernietigbaarheid van de verdeling (art. 3:195 lid 1 BW). Het hof overweegt dat, gezien het feit dat de executeur de erfgenamen vertegenwoordigt voor wat betreft hun 1/20e aandeel in de woning, hij blijkens het testament van erflaatster zelfstandig (privatief) bevoegd is en ten tijde van het wijzen van het bestreden arrest zijn afwikkelingsbewind niet was geëindigd, ook hij moet deelnemen aan de verdeling van de woning, aangezien de vorderingen van geïntimeerden gevolgen hebben voor de verdeling van de nalatenschap. Het hof verwijst de zaak naar de rol, zodat eiseres op grond van artikel 118 Rv alsnog de executeur/afwikkelingsbewindvoerder in het geding kan betrekken.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 06-01-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:29

Zaaknummer: 200.350.976/01

Rechters: R.M. Troost, T.M. Subelack en J.M. van Baardewijk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank bepaalt dat verdeling van eenvoudige gemeenschap van woning tussen informele partner en enig erfgenaam van erflaatster geschiedt door verkoop aan een derde.

De in 2022 overleden erflaatster heeft niet bij testament over haar nalatenschap beschikt en haar dochter/gedaagde als enig erfgenaam achtergelaten. Erflaatster had sinds 2005 een relatie met eiser. Zij waren samen eigenaar van een appartement en hadden nimmer een samenlevingsovereenkomst gemaakt. De rechtbank overweegt dat partijen beiden wensen dat de eenvoudige gemeenschap van woning wordt verdeeld, maar dat zij het niet eens zijn over de manier waarop. Eiser wil dat de woning aan hem wordt toebedeeld, waarbij hij gedaagde zal betalen voor haar aandeel in de woning. Gedaagde wil dat de woning wordt verkocht en dat de koopprijs van de woning onderling wordt verdeeld. De rechtbank geeft in dat kader aan dat omdat partijen tijdens een mediationtraject geen allesomvattende overeenstemming hebben bereikt, eiser zich niet kan beroepen op een deellovereenkomst ter zake van de peildatum van de woning. De peildatum van de woning is dan ook de datum van de verdeling van de woning, oftewel de datum van het vonnis. Bij toedeling aan hem, kan eiser de overbedeling niet in één keer financieren en hij beroept zich op een betalingsregeling. Een betalingsregeling bij de verdeling van een eenvoudige gemeenschap – eventueel met zekerheidstelling – is een ultimum remedium voor het geval er zonder betalingsregeling geen verdeling tot stand kan komen. Van die situatie is hier geen sprake. De woning kan namelijk ook worden verdeeld doordat deze wordt verkocht aan een derde en de overwaarde tussen de deelgenoten wordt verdeeld. Er is dan ook onvoldoende reden om gedaagde tegen haar wil een betalingsregeling op te leggen. Eiser heeft onvoldoende inzicht in zijn financiële situatie gegeven. Het financiële belang van gedaagde bij voldoening ineens van de waarde van haar aandeel in de woning weegt in de gegeven omstandigheden daarom zwaarder dan het belang van eiser om in de woning te blijven. De woning moet worden verkocht aan een derde waarbij bij de verdeling van de opbrengst rekening moet worden gehouden met diverse posten zoals het door eiser aan gedaagde betaalde voorschot, de aanvullende aflossing van de hypotheek door eiser, uitvaartkosten e.a. De vordering van eiser dat gedaagde de helft van de zakelijke lasten vergoedt, valt weg tegen de door gedaagde van eiser gevorderde gebruiksvergoeding.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 26-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:9467

Zaaknummer: 761067

Rechters: R.H.C. van Harmelen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondanks slechte financiële toestand wordt enig en zuiver aanvaard hebbende erfgenaam conform testament veroordeeld erfbelasting voor te schieten.

Uit het in 2012 ontbonden huwelijk van erflater en de moeder zijn twee zoons (eisers) en een dochter (medegedaagde) geboren. Erflater is in 2020 overleden. Hij voerde sinds 2013 een gemeenschappelijke huishouding met partner X (medegedaagde) met wie hij in 2015 een samenlevingsovereenkomst sloot. Erflater heeft X tot enig erfgenaam benoemd en aan de kinderen niet-opeisbare geldbedragen gelegateerd. De omvang van de legaten moet binnen 1 jaar zijn vastgesteld en ze zijn opeisbaar als X onder curatele wordt gesteld of een bewind over haar wordt ingesteld. X is verder verplicht de erfbelasting over de legaten voor te schieten. In 2025 is een bewind ingesteld over het vermogen van X, en is Y tot bewindvoerder benoemd. De zoons vorderen dat de omvang van de legaten wordt vastgesteld en de veroordeling de erfbelasting voor te schieten. In het incident vorderen de zoons bij wijze van een voorlopige voorziening om de bewindvoerder, voor het geval de aanslagen erfbelasting naar aanleiding van de aangifte erfbelasting hangende het geding zullen worden opgelegd, te veroordelen om de verschuldigde erfbelasting, eventuele belastingrente en/of eventuele boete(s) voor te schieten. De rechtbank gaat in op artikel 223 Rv. Een provisionele vordering als bedoeld in artikel 223 Rv is naar zijn aard niet gericht op de verkrijging van een definitieve beslissing over de rechtspositie van partijen, maar op het treffen van een maatregel van voorlopige aard door de rechter bij wie de hoofdzaak aanhangig is. Bij het geven van een beslissing in de hoofdzaak is de rechter door de naar hun aard voorlopige beslissingen in het provisionele vonnis niet als door een gewijsde gebonden. Een provisionele vordering kan ook strekken tot toewijzing van hetgeen in de hoofdzaak wordt gevorderd of van een gedeelte hiervan. Artikel 223 Rv bevat geen beperking van de bevoegdheid van de rechter tot het toewijzen van een provisionele vordering van een zodanige inhoud, terwijl overwegingen van doelmatigheid ervoor pleiten om die bevoegdheid aan te nemen. Tegen de achtergrond van voormeld toetsingskader is de rechtbank van oordeel dat de vordering in het incident voldoet aan het tweede processuele vereiste. De zoons hebben voldoende belang bij toewijzing van hun vordering. X heeft de nalatenschap van erflater zuiver aanvaard. Zij is de enig erfgenaam. Het testament van erflater bevat een duidelijke bepaling over de verplichting tot het voorschieten van erfbelasting. De

legaten zijn tot heden niet uitgekeerd. X is op grond van het testament als erfgenaam verplicht de erfbelasting renteloos voor te schieten, omdat de zoons daarom verzocht hebben. De rechtbank verwerpt het betoog van de bewindvoerder dat de bepaling ‘verplichting voorschieten belasting’ in het testament van erflater naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. X heeft samengewoond met erflater. Zij zal daarom op de hoogte geweest zijn van zijn welstandsniveau. Haar eigen inkomstenpositie kent zij. Met die kennis heeft X de nalatenschap zuiver aanvaard. Tegen die achtergrond is haar huidige inkomenssituatie, vijf jaar na het overlijden van erflater, niet toereikend als onderbouwing voor haar beroep op het buiten toepassing laten van de bewuste bepaling.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 21-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:496

Zaaknummer: C/03/347736 / HAZA 25-521

Rechters: I.M. Etman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof beoordeelt verzoek tot ongedaan maken executeursontslag niet omdat zijn taak al van rechtswege is geëindigd.

De in 2023 overleden erflater heeft zij beide kinderen (verzoeker en verweerster) tot zijn erfgenamen benoemd. Verzoeker is tevens tot executeur benoemd en heeft deze benoeming aanvaard. Verweerster heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard waarna verzoeker een ruimschootstoereikendverklaring heeft afgelegd. In maart 2024 heeft de voorzieningenrechter verzoeker veroordeeld om aan verweerster inzage te verschaffen en stukken te verstrekken en in juni 2025 is verweerster door de voorzieningenrechter gemachtigd om o.m. de woning te verkopen en bankafschriften op te vragen. In januari 2025 is verzoeker op verzoek van verweerster ontslagen als executeur. Alvorens in te gaan op de vraag of er gewichtige redenen voor het ontslag waren, beoordeelt het hof of de taak van de executeur niet van rechtswege is geëindigd, artikel 4:149 lid 1 BW. Tussen partijen staat vast dat alle schulden van de nalatenschap inmiddels zijn voldaan. Het bezwaar tegen de aanslag erfbelasting zal hooguit leiden tot een teruggave die betrokken dient te worden bij de verdeling van de nalatenschap en dit is geen taak van de executeur. Hetzelfde geldt voor de inbreng van giften en de kwijschelding van de lening aan verzoeker (waarover partijen onenigheid hebben). Wat dan nog resteert, is de schuld van de nalatenschap aan verzoeker vanwege de door hem uit privévermogen voorgeschoten erfbelasting. Nog daargelaten dat verzoeker deze schuld allang uit de nalatenschap aan zichzelf had kunnen voldoen, is dit naar het oordeel van het hof een kwestie die het beste bij de verdeling van de nalatenschap aan de orde kan komen. Naar het oordeel van het hof zijn de werkzaamheden van de executeur als zodanig voltooid, zodat de taak van de executeur inmiddels van rechtswege is geëindigd als bedoeld in artikel 1:149 lid 1 sub a BW. Verzoeker zou hooguit nog kunnen betogen dat de bestreden beslissing om rechtmatigheidsredenen moet worden getoetst, en wel wanneer hij daarbij een voldoende belang heeft. Verzoeker heeft aangevoerd dat hij de bestreden beslissing (hof: ex tunc) getoetst wil hebben wegens een moreel ethisch belang. Het hof acht dit belang onvoldoende om tot een inhoudelijk beoordeling van het destijds gegeven ontslag te komen. De door verweerster gevorderde veroordeling van verzoeker tot het afleggen van rekening verantwoording, wijst het hof af omdat dit verzoek had moeten worden ingeleid met een dagvaarding.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-01-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:265

Zaaknummer: 200.352.170/01

Rechters: C. Koopman, L. van Dijk en L. Hamer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gevorderde veroordeling van mede-erfgenaam tot inbreng van schenking afgewezen want is een wijziging van het testament en geen uitlegkwestie.

Uit het huwelijk van de in 2021 overleden erflater en de in 1973 overleden echtgenote zijn eiser en verweerder geboren. In zijn in september 2016 gemaakte testament heeft erflater o.m. een vrijstelling van inbrengclausule opgenomen waarbij hij als bijlage een document heeft opgesteld en getekend met de titel 'bijlage bij testament schenkingen/leningen' waarin o.m. staat dat het altijd zijn doelstelling is geweest om zo veel mogelijk een gelijke financiële behandeling van zijn kinderen te realiseren, een opsomming van schenkingen en lening en wederom een vrijstelling van inbreng. In 2021 is een stuk opgesteld waarin staat dat erflater aan verweerder een reiskostenvergoeding toekent van € 89.405. Kort en goed heeft eiser in eerste aanleg o.m. gevorderd dat de rechtbank verweerder veroordeelt tot inbreng van schenkingen. Eiser stelt dat erflater ten onrechte in de veronderstelling verkeerde dat hij zijn kinderen gelijk had behandeld en zich bij het opstellen van het testament door deze onjuiste veronderstelling heeft laten leiden. Het hof geeft aan dat ervan uit moet worden gegaan dat erflater (de wijziging van) het testament en de bijlage begreep en dat hij de gevolgen daarvan kon overzien. Een en ander volgt ook uit het gegeven dat de notaris, wiens taak het is de wilsbekwaamheid van een testateur te toetsen, kennelijk geen grond zag om het door erflater gewenste testament niet te verlijden. Het hof gaat er dan ook van uit dat de bijlage niet berust op een onjuiste voorstelling van zaken bij erflater. Of eiser erflater op andere gedachten had kunnen brengen over de inhoud van de bijlage, is dus niet relevant. Ook als erflater zijn mening echter heeft gebaseerd op een verkeerde berekening, zoals eiser stelt, kan dat naar het oordeel van het hof niet ertoe leiden dat het bedrag dat verweerder meer dan eiser zou hebben ontvangen, alsnog door verweerder in de nalatenschap zou moeten worden ingebracht. Zoals verweerder terecht naar voren heeft gebracht, beoogt eiser in feite geen uitleg van het testament, maar een wijziging ervan. Hetgeen eiser wenst, te weten dat verweerder toch bedragen inbrengt, kan hij niet bereiken met behulp van de uitleg van het testament op grond van artikel 4:46 lid 1 BW. Het is immers niet mogelijk om de bepaling in het testament – die een inbrengplicht expliciet uitsluit – zodanig uit te leggen dat er in enig geval toch een inbrengplicht ontstaat. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, geeft artikel 4:46 lid 1 BW

regels over de wijze waarop bepalingen in het testament moeten worden uitgelegd, maar mag uitleg van een testament er niet toe leiden dat de inhoud van het testament wordt gewijzigd. Uit de omstandigheden leidt het hof af dat de reiskostenvergoeding moet worden aangemerkt als een schenking. Vervolgens volgt het hof eiser niet in de stelling dat bij de toekenning daarvan sprake is geweest van misbruik van omstandigheden. Ook is er geen sprake geweest van dwaling, overtreding van het Sebst Eintrittsverbod of pauliana.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-01-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:176

Zaaknummer: 200.339.712/01

Rechters: R.M. Troost, A.R. Sturhoofd en T.M. Subelack

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het rapport van een handtekeningdeskundige roept vragen op en wordt daarom deels niet en deels wel gevolgd.

Partijen zijn broers van elkaar. Hun moeder/erflaatster is in 2023 overleden. In haar testament heeft zij hen tot haar erfgenamen benoemd. Eiser heeft beneficiair en gedaagde heeft zuiver aanvaard. Gedaagde heeft zijn benoeming tot executeur aanvaard. Gedaagde heeft erflaatster vanaf ongeveer 2010 geholpen met haar administratie en financiën en had toegang tot haar bankrekeningen en vanaf 2014 een eigen bankpas van die rekeningen. Volgens eiser zijn er vanaf 2014 verschillende geldbedragen overgemaakt van de rekening van erflaatster naar gedaagde waarvoor geen rechtsgrond bestaat en moet gedaagde die bedragen terugbetalen aan de nalatenschap. In 2024 is een tussenvonnis op een groot aantal vorderingen van eiser en gedaagde beslist. Thans is o.m. nog in geschil dat eiser stelt dat er in 2020 en 2021 onterecht een bedrag € 18.250 naar gedaagde is overgemaakt. Gedaagde stelt dat daaraan schriftelijke verklaringen van erflaatster ten grondslag liggen. Kort en goed heeft de rechtbank een deskundige ingeschakeld die constateerde dat één document afweek van het overige vergelijkingsmateriaal, namelijk het document waarin erflaatster op 22 november 2018 verklaart € 50.000 te schenken aan gedaagde en dat het zeer veel waarschijnlijker is dat de handtekening door een ander is gezet. Eiser vraagt de rechtbank om de beslissing in het tussenvonnis dat de overboeking van € 50.000 een schenking was te heroverwegen. De rechtbank geeft aan dat volgens vaste jurisprudentie de rechter een eerder door hem gegeven (maar niet in een einduitspraak vervatte) eindbeslissing kan heroverwegen, als deze berust op een onjuiste juridische of feitelijke grondslag. Volgens gedaagde deugt het door de deskundige verrichte onderzoek niet. Na een uitgebreide verhandeling oordeelt de rechtbank dat de conclusie van de deskundige over de handtekening onder de schenkingsverklaring te veel vragen oproept en dan ook niet wordt gevolgd. Voor een ander deel volgt de rechtbank wel het rapport van de deskundige en stelt vast dat erflaatster enkele andere verklaringen die zijn aangevoerd ter onderbouwing van schenkingen, niet heeft getekend en dat gedaagde een bedrag aan de nalatenschap moet terugbetalen. In dat kader stelt eiser dat gedaagde goederen heeft verzwegen en daarom zijn aandeel daarin heeft verbeurd. Ter onderbouwing van zijn standpunt heeft eiser aangevoerd dat gedaagde alle financiële touwtjes in handen had. Ook wijst hij erop dat gedaagde als executeur de aangifte erfbelasting heeft ingediend en daarin

geen melding heeft gemaakt van de vorderingen die de nalatenschap op hem had. Toen eiser vragen stelde over de afname van het vermogen van erflaatster, heeft gedaagde de stukken met vervalste handtekeningen overgelegd op basis waarvan hij het geld naar zichzelf heeft overgemaakt. Hij weigerde bovendien openheid van zaken te geven. De rechtbank geeft aan dat voor een geslaagd beroep op artikel 3:194 lid 2 BW niet alleen is vereist dat gedaagde het vorderingsrecht heeft verzwegen, maar ook dat hij wist dat de nalatenschap een vordering op hem had. Deze tweede vraag moet bevestigend worden beantwoord als gedaagde degene is die de vervalste verklaringen heeft opgemaakt en ondertekend. Dit kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden vastgesteld, zeker niet gelet op de hoge eisen die hieraan worden gesteld. Die vordering wordt dan ook afgewezen, evenals de stelling dat gedaagde onrechtmatig heeft gehandeld jegens eiser.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 31-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7365

Zaaknummer: C/16/569528 / BE ZA 24-6

Rechters: R.W.J. van Veen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Notaris handelt ondanks kennis van onenigheid niet onzorgvuldig bij passeren akte van verdeling omdat daarin geen kwijting en afstand ontbinding stond.

In deze notariële tuchtzaak heeft de in 2021 overleden erflaatster haar echtgenoot tot executeur/afwikkelingsbewindvoerder benoemd en haar echtgenoot tezamen met haar vier kinderen tot erfgenamen. De echtgenoot heeft de nalatenschap afgewikkeld en heeft, bij akte in juni 2023 gepasseerd voor de notaris/geïntimeerde, de nalatenschap verdeeld. Klagers zijn twee van de kinderen. Zij verwijten de notaris, onder meer, dat ze de akte van verdeling heeft gepasseerd waarin rekenfouten staan en waarbij onroerend goed tegen verouderde waardes is toegedeeld, vermogensbestanddelen ten onrechte aan de gemeenschap van goederen zijn toegedeeld (en niet aan het privévermogen van erflaatster) en dat zij erflaatster onvoldoende heeft geïnformeerd over (de noodzaak van) het gebruik van het opvullegaat. Het tuchthof volgt het oordeel in eerste aanleg en verklaart de klacht ongegrond. Na het overlijden heeft de notaris een verklaring van erfrecht opgemaakt en bijna een jaar na het overlijden van erflaatster, opdracht gekregen van de echtgenoot (in diens hoedanigheid van executeur-afwikkelingsbewindvoerder) om een akte van verdeling van de nalatenschap op te stellen. De akte is eerst in concept verstrekt aan (onder andere) klagers en is vervolgens meerdere keren aangepast (in december 2022, mei 2023 en juni 2023) naar aanleiding van opmerkingen van klagers en de door klagers verstrekte informatie over (onder meer) de wijze waarop het privévermogen van erflaatster was opgebouwd en de onroerende zaken die (deels) met dat privévermogen zijn gekocht. In januari 2023 heeft een bespreking plaatsgevonden tussen klagers en de notaris op het kantoor van de notaris. In de gepasseerde akte van verdeling is als peildatum voor de verdeling aangesloten bij de datum van overlijden van erflaatster en zijn enkele onroerende zaken aan de echtgenoot toegedeeld. Verder is in verband met de discussie tussen partijen in de akte nadrukkelijk geen volledige kwijting verleend en geen afstand van ontbinding gedaan. Volgens het hof heeft de notaris op zorgvuldige wijze gehandeld. De notaris zag zich geconfronteerd met een complexe situatie waarbij er tussen klagers enerzijds en de echtgenoot en de andere twee kinderen anderzijds aanhoudende verschillen van inzicht bestonden over de uitgangspunten op basis waarvan de nalatenschap moest worden verdeeld. Omdat de echtgenoot in zijn rol als afwikkelingsbewindvoerder zelfstandig bevoegd was om

naar eigen inzicht (a) de waarden van de panden te (laten) bepalen, (b) een peildatum voor de verdeling te kiezen, (c) de huuropbrengsten toe te rekenen aan het privévermogen van erflaatster en (d) te kiezen voor bepaalde rekenmethodes, was de rol van de notaris hierin beperkt. Slechts indien er sprake zou zijn geweest van een evidente benadeling van een of meer deelgenoten had de notaris haar medewerking aan het opstellen en passeren van de verdelingsakte moeten weigeren. Uit het dossier blijkt dat hiervan geen sprake was; de door de echtgenoot gemaakte keuzes waren onderbouwd en verdedigbaar. Dat klagers het niet eens waren met deze onderbouwing kan de notaris niet worden aangerekend. De notaris heeft aan de hand van de door de echtgenoot gemaakte keuzes een verdelingsakte opgesteld waarin zij blijk heeft gegeven oog te hebben gehad voor de door klagers opgeworpen bezwaren. In de akte is niet alleen een nogal ongebruikelijke clause opgenomen dat de afwikkelingsbewindvoerder namens de andere erfgenamen geen afstand doet van de bevoegdheid om de hoogte van de erfdelen ter discussie te stellen: alle erfgenamen blijven hiertoe bevoegd, ook na het tekenen van de akte. Ook heeft de notaris met zoveel woorden in de akte de specifieke bezwaren van klagers omtrent het bestaan en de waarden van de vergoedingsvorderingen/schulden en de waardering van de panden opgenomen. De notaris heeft daarmee een akte opgesteld waarbij klagers de mogelijkheid hebben om (alsnog, eventueel in rechte) terug te komen op de hoogte van de waarderingen die bij de verdeling zijn gehanteerd. In deze omstandigheid is het hof van oordeel dat als er al sprake zou zijn van onjuiste en/of onzorgvuldige waarderingen en toedelingen, daaraan de onzorgvuldigheid is ontnomen door de mogelijkheid die de akte aan elk van de erfgenamen biedt om terug te komen op de in de akte gemaakte keuzes. Door deze keuze kwam zowel een al lang lopend debat tot een door enkele erfgenamen gewenst einde, als bood het andere erfgenamen (waaronder klagers) de mogelijkheid om nadien alsnog (eventueel in rechte) op te komen tegen de uitkomst van de verdeling. Door deze tussenstap heeft de notaris de wensen en belangen van alle betrokkenen op één lijn gebracht, hetgeen duidt op een onafhankelijke en evenwichtige benadering. Ook de klacht met betrekking tot het opvullegaat wordt verworpen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-01-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:162

Zaaknummer: 200.351.597

Rechters: O.J. van Leeuwen, H.T. van der Meer en J.A.H. Bruggemann

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank past artikel 4:14 lid 3 BW toe, verwijst vaststelling omvang vordering naar de kantonrechter en houdt vordering tot betaling aan zich.

Erflaatster was in algehele gemeenschap van goederen gehuwd met X. Erflaatster en X hadden ieder een dochter uit een eerdere relatie, resp. eiseres en gedaagde 2. Erflaatsters erfgenamen waren X en eiseres. Op de nalatenschap was de wettelijke verdeling van toepassing. In haar testament had erflaatster bepaald dat de vordering van eiseres binnen een jaar na haar overlijden moest zijn vastgesteld. De waardering moest in onderling overleg geschieden en bij gebreke van overeenstemming over de waarde door een door de kantonrechter te benoemen deskundige. In 2016 heeft een notaris in opdracht van X een vermogensoverzicht opgesteld waaruit blijkt dat de nalatenschap negatief is. Vervolgens is X overleden met achterlating van zijn echtgenote/gedaagde 1 en gedaagde 2 als zijn erfgenamen. Zij hebben de nalatenschap – waarop de wettelijke verdeling van toepassing was – beneficiair aanvaard. De kern van het geschil betreft de vraag of eiseres een vordering heeft op de nalatenschap van X uit hoofde van de wettelijke verdeling van de nalatenschap van erflaatster. Eiseres is van mening dat dit het geval is en voert daartoe aan dat de nalatenschap van erflaatster positief is. Allereerst beoordeelt de rechtbank of zij bevoegd is. De rechtbank leest het artikel in erflaatsters testament niet zo dat erflaatster bedoeld heeft de weg naar de rechter te blokkeren. Uit niets volgt in ieder geval dat erflaatster heeft bedoeld te bepalen dat er na het verstrijken van de termijn van een jaar alsnog eerst een notariële akte moet worden opgesteld voordat eiseres naar de rechter kan. Ook de aanwijzing van de kantonrechter als bevoegde rechter om een deskundige te benoemen leest de rechtbank in het licht van het opstellen van de notariële akte en het overleg tussen de erfgenamen. Dat overleg is er niet en die akte komt er niet. Slechts voor de situatie dat er overleg is en partijen het over een waarde niet eens worden, heeft erflaatster bepaald dat de kantonrechter een deskundige benoemt. Omdat die situatie niet aan de orde is, is de rechtbank in zoverre bevoegd. Ook uit de artikelen 4:15 en 4:16 BW volgt echter dat de kantonrechter bevoegd is als het gaat om de waardering van de goederen van de nalatenschap en de vaststelling van de vordering uit hoofde van de verdeling. Desalniettemin dient de zaak naar het oordeel van de rechtbank niet zonder meer in zijn geheel verwezen te worden naar de kantonrechter. Ook als er geen geschil zou zijn over de waarde van de

goederen en schulden van de nalatenschap, kan het immers voorkomen dat iemand zijn of haar erfdeel niet krijgt uitbetaald. Voor een vordering tot betaling van een geldsom is de rechtbank bevoegd als deze meer dan € 25.000 bedraagt. Primair vordert eiseres in dit geval uitbetaling van haar erfdeel en zij voert daarbij onder meer aan dat gedaagde 1 de hoogte hiervan al heeft erkend. Dan hoeft in ieder geval niet eerst een procedure bij de kantonrechter te worden gevoerd. Pas op het moment dat over de hoogte van de geldvordering discussie ontstaat en waardering een rol gaat spelen, komt de vraag aan de orde in hoeverre de rechtbank zelf een deskundige kan benoemen en hoe dit zich verhoudt met de artikelen 4:15 en 4:16 BW. Gelet hierop zal de rechtbank hierna al zo veel mogelijk ingaan op de vorderingen. De rechtbank volgt gedaagde 2 dat zij in verband met artikel 14 lid 3 BW niet kan worden aangesproken en verklaart eiseres in zoverre niet-ontvankelijk. De rechtbank is van oordeel dat zowel de door eiseres als de door gedaagde 1 overgelegde berekeningen tekortkomingen hebben. Daarnaast is er discussie over de omvang van de goederen en schulden. Dit brengt mee dat de rechtbank zonder nadere overwegingen niet kan vaststellen dat de vordering van eiseres het door haar genoemde bedrag van € 26.813,39 beloopt maar evenmin dat zij geen vordering heeft. Daarmee komt zij toe aan de vraag naar de afbakening van de bevoegdheid van de rechtbank ten opzichte van die van de kantonrechter. Het wettelijke systeem brengt mee dat wanneer erfgenamen over de vaststelling van de omvang van de vordering van een kind op de langstlevende echtgenoot geen overeenstemming bereiken, zoals hier, deze door de kantonrechter wordt vastgesteld in een verzoekschriftprocedure. Weliswaar zijn gedaagde 2 en gedaagde 1 geen erfgenamen van erflaatster, maar zij zijn als erfgenamen van X rechtsopvolgers onder algemene titel. Gelet op de discussie tussen partijen over de bevoegdheid van de kantonrechter of de rechtbank, bewandelt de rechtbank de formeelrechtelijk juiste weg en verwijst de zaak deels naar de verzoekschriftprocedure bij de kantonrechter, de vordering tot betaling houdt de rechtbank aan zich.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 10-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:11658

Zaaknummer: C/05/449265 / HZ ZA 25-79

Rechters: R.A. Eskes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat niet kan worden vastgesteld wie het grootste belang heeft bij toedeling van het perceel, wordt het toegedeeld aan de hoogste bieder.

Partijen zijn de meerderjarige kinderen van de in 2019 overleden erflaatster. Zij heeft partijen als erfgenaam achtergelaten. De nalatenschapsschulden zijn afbetaald. De aanvankelijk tot de nalatenschap behorend woning is verkocht en in maart 2021 geleverd waarna de verkoopopbrengst gelijkelijk onder partijen is verdeeld. Tot de nalatenschap behoort nog slechts een positief saldo op de ervenbankrekening en het perceel. Het perceel heeft een agrarische bestemming. Kort en goed heeft de rechtbank de wijze van verdeling van de nalatenschap van de erflaatster vastgesteld, aldus dat aan verweerder 1 wordt toebedeeld het perceel tegen betaling ten titel van vergoeding wegens overbedeling aan ieder van de andere erfgenamen afzonderlijk een bedrag van € 12.500 waarna het saldo van de ervenrekening gelijk moet worden verdeeld. Daartoe heeft de rechtbank kort gezegd overwogen dat verweerder 1 een concreet plan heeft met het perceel, namelijk de aanleg van een Andalusische tuin. Tegenover dit concrete voornemen stond de wens van verweerders om het perceel onverdeeld te laten in afwachting van eventuele planologische ontwikkelingen. Er zijn volgens de rechtbank echter geen concrete signalen waaruit kan worden afgeleid dat de door hen gewenste planologisch ontwikkeling binnen afzienbare tijd zal plaatsvinden. Zie ERF 2024-0101. Het hof is anders dan de rechtbank van oordeel dat geen doorslaggevende betekenis kan worden toegekend aan de speciale betekenis die het perceel zou hebben voor verweerder 1. Daarnaast is het hof van oordeel dat de rechtbank in het kader van de belangenafweging ten onrechte ervan uitgegaan is en heeft laten meewegen dat verweerder 1, anders dan de overige partijen, consistent is geweest in zijn plannen omtrent het perceel en dat verweerder 1 had mogen afleiden uit correspondentie dat zij akkoord gingen met toedeling aan hem. Alle feiten in ogenschouw nemend komt het hof tot de conclusie dat aan de hand van hetgeen partijen hebben aangevoerd, niet kan worden vastgesteld wie het grootste belang heeft bij toedeling van het perceel, aangezien geen van de aangevoerde belangen en argumenten van doorslaggevende betekenis is. Het perceel grond dient bovendien niet onverdeeld te blijven. Omdat artikel 3:185 lid 2 BW geen limitatieve opsomming geeft van mogelijke wijzen van verdeling, en aan het hof het verzoek voorligt de verdeling zelf vast te stellen, zal het hof bepalen dat het perceel wordt toegedeeld aan de deelgenoot die het hoogste

bedrag biedt met een ondergrens van € 75.000.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-01-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:173

Zaaknummer: 200.332.871/01 en 200.333.174/01

Rechters: A.R. Sturhoofd, M.C. Schenkeveld en T.M. Subelack

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gemachtigde hoeft geen rekening en verantwoording beheer af te leggen voor tijdens leven gevoerd financieel beheer.

In deze zaak wordt de gevorderde rekening en verantwoording voor het tijdens erflaatsters leven gevoerde financiële beheer over haar bankrekening door een van de erfgenamen op grond van volmacht afgewezen. Ook de vordering tot verbeurdverklaring van een aandeel in de erfenis wordt afgewezen. Er is geen aanleiding om aan te nemen dat een erfgenaam gelden van erflaatster op grond van de volmacht ten behoeve van haarzelf heeft gebruikt.

Redengevend daarvoor is o.m. dat er geen sprake is van zaakwaarneming en blijkt ook uit de verstrekte volmacht niet van een plicht tot het afleggen van rekening en verantwoording. Ook is er geen sprake geweest van feiten die duiden op geestelijke tekortkomingen zodat te weinig concrete feiten en omstandigheden zijn aangevoerd waaruit afgeleid kan worden dat erflaatster niet in staat was het handelen van gemachtigde te overzien en voor haar belangen op te komen. Het gestelde onrechtmatig handelen is eveneens onvoldoende onderbouwd. Hoewel erflaatsters bankrekeningen bij overlijden nagenoeg leeg waren, is er ook geen grond voor verbeurdverklaring van het erfdeel. Dat cashopnames niet aan moeder ten goede zijn gekomen is onvoldoende onderbouwd. Verder is erkend dat de rijlessen van een van de kinderen van de gemachtigde van de bankrekening van de moeder zijn betaald, terwijl zij de rijlessen van haar andere kinderen zelf heeft betaald. Uiteindelijk heeft dat de gemachtigde/gedaagde dus een voordeel opgeleverd en in zoverre zijn deze bedragen (mede) ten behoeve van haar gekomen. Zij heeft echter ter zitting aangevoerd dat dit een uitdrukkelijke wens van de moeder was, omdat zij iets terug wilde doen voor alle hulp die zij van haar ontving. Ook dit heeft eiser niet (gemotiveerd) weersproken.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:437

Zaaknummer: C/05/449/213 / HZ ZA 25-76

Rechters: R.A. Eskes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Opdracht gevende erfgenaam wordt veroordeeld factuur uitvaart te voldoen.

Gedaagde heeft X opdracht gegeven de uitvaart van zijn moeder te verzorgen. X heeft gedaagde hiervoor een factuur toegestuurd die deels is betaald. X vordert betaling van de gehele factuur. Gedaagde voert aan dat hij niet tot volledige betaling kan overgaan, omdat de notaris/het bewindskantoor niet meewerken en dat X zich moet wenden tot de vereffenaar van de nalatenschap of de andere erfgenamen. De kantonrechter gaat niet mee in het verweer van gedaagde en wijst de vordering grotendeels toe. Als opdrachtgever is gedaagde gehouden tot betaling van de werkzaamheden van X. Dat de notaris/het bewindskantoor niet meewerken is voor risico van gedaagde. Gedaagde heeft ook aangevoerd dat hij geen betalingsverplichting heeft, omdat zijn moeder het goed had geregeld in haar testament, maar heeft dit onvoldoende onderbouwd. Zo is niet uitgelegd wat zijn moeder precies heeft geregeld om gedaagde te ontslaan van zijn betalingsverplichting.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 27-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:407

Zaaknummer: 11905981 \ CV EXPL 25-2997

Rechters: R.F. van Aalst

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Executeur wordt wegens gewichtige redenen ontslagen.

Er zijn gewichtige redenen om verweerder als executeur te ontslaan nu voldoende aannemelijk is gemaakt dat de executeur/verweerder zijn verplichtingen als executeur niet nakomt, en dat de afwikkeling van de nalatenschap op dit moment stil ligt. Met name de omstandigheid dat verweerder ruim twee jaar na het overlijden van moeder nog steeds geen concrete stappen heeft ondernomen om tot verkoop van de woning over te gaan, acht de kantonrechter zeer kwalijk. Verzoekers hebben voldoende pogingen gedaan om tot afspraken met hem te komen om de nalatenschap af te wikkelen, maar dit heeft niet tot enig resultaat geleid. Op grond van het testament is een van de verzoekers opvolgend executeur. De ontslagen executeur wordt onder oplegging van een dwangsom veroordeeld tot het afleggen van rekening en verantwoording. Ook het verzoek tot het treffen van een beheersregeling wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:555

Zaaknummer: 11901837 \ EZ VERZ 25-402

Rechters: T. Dohmen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Winstverdelingsafsprak is in strijd met de goede zeden omdat de strekking daarvan de benadeling van de nalatenschap is.

A en gedaagde hebben in 2021 een intentieovereenkomst gesloten die zag op de mogelijke aankoop door gedaagde van een woning. Gedaagde woonde op dat tijdstip al in deze woning op grond van een huurovereenkomst met de ouders van A. Na het overlijden van de ouders viel de woning in de nalatenschap van A's vader. Een van de erven in die nalatenschap is A. Voor de verdeling van de nalatenschap is een vereffenaar benoemd. In de intentieovereenkomst is afgesproken dat A zich ervoor zou inspannen dat gedaagde overeenstemming zou bereiken met de vereffenaar over de aankoop van de woning voor een bedrag van € 255.000 en dat gedaagde en A het voordeel dat gedaagde daarmee behaalde, zouden delen. Gedaagde heeft geen overeenstemming met de vereffenaar bereikt over de aankoop waarna hij de woning heeft gekocht op een executieveiling voor € 275.000. Deze executieveiling was georganiseerd door de bank die een hypotheekrecht op de woning had, nadat deze het in de hypotheekakte opgenomen huurbeding tegen gedaagde had ingeroepen. Eiseres – aan wie A zijn vermeende vordering had overgedragen – vordert in deze procedure een bedrag van € 12.535,69 van gedaagde op grond van de winstverdelingsafpraak die A en gedaagde in 2021 hebben gemaakt. Deze winstverdelingsafpraak volgt oorspronkelijk uit de intentieovereenkomst, maar is daarna mondeling door partijen gewijzigd. Gedaagde betwist niet dat hij de winstverdelingsafpraak heeft gemaakt, maar voert aan dat deze een ongeoorloofde strekking heeft en dus niet rechtsgeldig is, dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor het intreden van de winstverdelingsafpraak en hij betwist dat A de vordering rechtsgeldig heeft overgedragen aan eiseres. De kantonrechter wijst de vordering van eiseres af want oordeelt dat de winstverdelingsafpraak in strijd is met de goede zeden en daarom nietig is op grond van artikel 3:40 BW. De gemaakte winstverdelingsafpraak heeft volgens de kantonrechter de strekking om de nalatenschap te benadelen. De erfgenamen en/of schuldeisers van de nalatenschap hebben immers baat bij een zo hoog mogelijke opbrengst van de woning. Het bedrag dat gedaagde bereid was voor de woning te betalen, zou daarom volledig ten goede moeten komen aan de nalatenschap en niet voor een deel aan eiseres.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:14237

Zaaknummer: 11529387 CV EXPL 25-2479

Rechters: M.E. Vos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mede-erfgenaam en langstlevende echtgenote met niet-gevestigd vruchtgebruik moeten door hen bewoonde en tot failliet verklaarde nalatenschap behorende woning ontruimen.

Eiser is tot curator benoemd in de failliet verklaarde nalatenschap van de in 2021 overleden erflater. Erflater heeft zijn zoon/gedaagde 2 en dochter tot erfgenamen benoemd en aan zijn echtgenote/gedaagde 1 het vruchtgebruik van zijn nalatenschap gelegateerd. Verkort weergegeven wordt vastgesteld dat het gelegateerde vruchtgebruik nooit bij notariële akte is gevestigd. Als gevolg van het faillissement kan dit ook niet meer zodat het is omgezet in een geldvordering. In de verificatievergadering is de omvang van de vordering vastgesteld. Tot de nalatenschap behoort een door gedaagden bewoonde woning. De curator heeft gemeld dat de echtgenote weliswaar een vordering heeft maar dat zij geen recht heeft om in de woning te blijven wonen. De curator heeft aangegeven graag te willen voorkomen dat de woning moet worden verlaten, maar dat dat alleen kan als de schuldeisers van de nalatenschap daarmee instemmen. De curator heeft geadviseerd juridische bijstand te zoeken en heeft verzocht contact met hem op te nemen om de mogelijkheden te bespreken en ook aangekondigd dat hij, als gedaagde 1 niets van zich zou laten horen, hem niets anders restte dan een ontruimingsprocedure te beginnen. Volgens het gerecht heeft gedaagde 1 inderdaad geen recht om in de woning te blijven wonen. Zij heeft alleen nog een vordering op de nalatenschap, omdat het recht van vruchtgebruik niet kan worden geëffectueerd. Zij zal de woning dus, hoe pijnlijk ook, moeten verlaten. Zij heeft immers geen enkel juridisch recht om in de woning te blijven wonen. Datzelfde geldt voor gedaagde 2. Hij is als erfgenaam weliswaar mede-eigenaar geworden van de woning, maar vanwege het faillissement van de nalatenschap kan hij zijn rechten als erfgenaam niet uitoefenen. Gedaagde 2 heeft een failliete boedel geërfd: namelijk een nalatenschap met meer schulden dan bezittingen. Hij zal dus van die bezittingen (waaronder het huis) niet kunnen profiteren. Dit betekent dat zij de woning zullen moeten ontruimen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 07-01-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2026:10

Zaaknummer: AUA20240048

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een in 2017 opengevallen nalatenschap waarin diverse procedures zijn gevoerd gaat de rechtbank in op diverse uitleg- en feitelijke geschilpunten.

In deze zaak zijn al diverse procedures gevoerd, zie ECLI:NL:GHSHE:2023:1302 en ECLI:NL:GHSHE:2023:1303 (ERF 3023-0212) inzake de uitleg van het testament van erflater. Zo ook in deze procedure waarin tevens een groot aantal feitelijke kwesties aan bod komt. De uitspraak beslaat 24 pagina's, hier wordt volstaan met weergave van de grote lijn van een tweetal uitlegkwesties. Erflater was op het moment van zijn overlijden in 2017 eigenaar van het landgoed, met uitzondering van een perceel dat eigendom was van een van zijn kinderen/gedaagde sub 1. Eiseres is de partner van erflater. Gedaagde sub 2 – eveneens een kind van erflater – heeft zijn aandeel in het landgoed aan gedaagde sub 1 overgedragen. Erflater heeft in zijn testament aan eiseres een legaat toegekend dat onder andere het recht van bewoning en gebruik van het landgoed inhoudt. Eiseres en gedaagde sub 1 wonen momenteel beiden op het landgoed. Partijen hebben al meerdere procedures met elkaar gevoerd omtrent de afwikkeling van de nalatenschap en de rechten die zij met betrekking tot het landgoed hebben. Partijen hebben in deze procedure over en weer diverse geschilpunten aan de rechtbank voorgelegd die alle direct dan wel indirect verband houden met de rechten en verplichtingen die partijen uit hoofde van erfopvolging hebben met betrekking tot het landgoed. Kort en goed verschillen partijen o.m. van mening omtrent de vraag welke bevoegdheden zij ieder hebben ten aanzien van het beheer van het tot de nalatenschap behorende landgoed. In het testament is omtrent het beheer bepaald dat eiseres bevoegd is tot 'alle handelingen die tot een goed beheer van de woning dienstig kunnen zijn'. Voorts is in de bepaling geregeld dat de eigenaren/thans uitsluitend gedaagde sub 1 en gebruikster 'slechts tezamen bevoegd' zijn 'tot alle overige handelingen'. Waar het bij de uitleg van de bepaling om gaat, is of met de toevoeging dat gebruikster en de eigenaren slechts tezamen bevoegd zijn tot alle overige handelingen, wordt bedoeld: alle overige handelingen met betrekking tot de woning (met de bijbehorende privétuin) die verder strekken dan een goed beheer dan wel, alle overige handelingen met betrekking tot het gehele landgoed. Uit het testament volgt dat eiseres als gebruikster en gedaagde sub 1 als eigenaar van het landgoed samen het beheer moeten voeren, voor zover die gronden niet behoren tot de bij de woning van eiseres gelegen

privétuin. Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres en erflater het beheer van die overige gronden – die voornamelijk bestaan uit bos – in het verleden nimmer hebben uitbesteed aan derden, maar altijd zelf hebben verricht, met eventueel inschakeling van derden die onder hun toezicht meehielpen bij de werkzaamheden. Daaruit volgt dat gedaagde sub 1, als erfopvolger van erflater, ook het recht heeft om dat beheer zelf (in overleg met eiseres) uit te voeren. Om dat beheer te kunnen uitvoeren, is naar het oordeel van de rechtbank noodzakelijk dat gedaagde sub 1 onbelemmerd toegang heeft tot de overige gronden behorend bij het landgoed (niet zijnde de privétuin van eiseres. Inzake de vraag of het gebruiksrecht van eiseres betreffende het landgoed exclusief van aard is, heeft het hof geoordeeld dat het recht van gebruik en bewoning ziet op alle tot het landgoed behorende gronden met bebouwing. Tussen partijen is in geschil of dat recht van gebruik exclusief van aard is en dus alleen aan eiseres toekomt. Gedaagde sub 1 stelt dat hij naast eiseres recht heeft op gebruik van de bij het landgoed behorende gronden omdat het gebruiksrecht dat eiser toekomt uit hoofde van het legaat niet exclusief is (bedoeld). Eiseres stelt dat het aan haar bij legaat toegekende recht van gebruik wél exclusief is. De rechtbank overweegt dat tussen partijen vast staat dat gedaagde sub 1 en zijn gezin vóór het overlijden van erflater altijd – zonder beperking – toegang hebben gehad tot de gronden behorend tot het landgoed en ook altijd feitelijk gebruik hebben gemaakt van die gronden. Erflater heeft in die zin een door gedaagde sub 1 gemaakte inbreuk op zijn eigendomsrechten altijd getolereerd. In die periode woonde eiseres ook al (samen met erflater) op het landgoed. Ook eiseres heeft dat gebruik door gedaagde sub 1 en zijn gezin in die tijd geduld, althans moeten dulden. Uit het testament van erflater blijkt naar het oordeel van de rechtbank niet dat erflater heeft beoogd om ten behoeve van eiseres een exclusief gebruiksrecht te vestigen, waardoor aan het feitelijk gebruik van de gronden door gedaagde sub 1 en zijn gezin een einde zou worden gemaakt in weerwil van het feit dat gedaagde sub 1 door het testament eigenaar van het landgoed is geworden. Uitleg van het testament brengt daarom mee dat gedaagde sub 1 en zijn gezin, naast eiseres, recht hebben op gebruik van de tot het landgoed behorende gronden. De rechtbank overweegt dat overigens niet in geschil is dat dit voorgaande niet geldt voor de woning met de eigen afgebakende tuin van eiseres, waarvan eiseres (wel) het exclusieve gebruiksrecht toekomt. Ook over de draagplicht van de kosten verschillen partijen van mening. Volgens de rechtbank is in het testament – anders dan met betrekking tot de woning – niet expliciet bepaald dat de eigenaar van het landgoed die kosten alleen moet dragen. Naar het oordeel van de rechtbank brengt uitleg van het testament in dit geval mee dat de bepalingen dat (i) het recht van gebruik en bewoning het gehele landgoed betreft en dat (ii) het beheer van het landgoed gezamenlijk dient te worden verricht, impliceren dat ook de kosten van dit beheer (waarbij er door de erflater van uit is gegaan dat dit beheer conform het vroegere gebruik door partijen zelf wordt verricht) door beide partijen gezamenlijk worden gedragen. Vervolgens komen de feitelijke kwesties aan bod.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 27-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:8301

Zaaknummer: C/03/332914 / HA ZA 24-326

Rechters: J.J. Verhoeven

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank wijst vestiging verzorgingsvruchtgebruiken op woon- en bed and breakfast-deel molen toe, maar niet op bijbehorende schuur.

De in 2024 overleden erflater laat zijn twee kinderen/eisers en zijn echtgenoot/gedaagde achter. Erflater en gedaagde waren voor 4/5^e resp. 1/5^e deel eigenaar van een molen waarvan een deel als woonruimte wordt gebruikt en het overige gedeelte als B&B. Eisers zijn tot erflaters enig erfgenamen benoemd. Eisers vorderen o.m. toedeling aan hen van het 1/5^e deel van gedaagde van de molen. Na eiswijziging vordert gedaagde o.m. vestiging van een levenslang vruchtgebruik op de molen en inboedel. Ondanks dat (ECLI:NL:HR:2025:511) zaken die strekken tot veroordeling tot medewerking aan vestiging van een vruchtgebruik op grond van de artikelen 4:29 lid 1 BW of artikel 4:30 lid 1 BW tot de bevoegdheid van de kantonrechter behoren en moeten worden ingeleid met een verzoekschrift, houdt de rechtbank de zaak aan zich. Onbevoegdverklaring ten aanzien van deze vorderingen zou betekenen dat deze vorderingen moeten worden verwezen naar de kantonrechter en afzonderlijk van de conventie zullen worden behandeld. Dat is onwenselijk, gelet op de vergaande samenhang tussen de diverse vorderingen. De rechtbank stelt vast dat gedaagde ex artikel 4:29 BW recht heeft op dit vruchtgebruik en ook eisers kunnen daarmee instemmen. De vraag rijst wel op welk deel van de molen het recht van vruchtgebruik rust. Eisers hebben immers bezwaar tegen een recht van vruchtgebruik op de B&B en de schuur. De rechtbank is van oordeel dat de ruimte waar de B&B wordt geëxploiteerd geen onderdeel uitmaakt van de woning in de molen. Of daar een vruchtgebruik op moet worden gevestigd, dient daarom te worden beantwoord aan de hand van artikel 4:30 BW. De rechtbank verwijst naar de daarvoor geldende criteria en gaat ervan uit dat gedaagde naast het inkomen uit de B&B en haar atelier geen andere inkomstenbron heeft zoals een nabestaandenpensioen. Mede gezien haar leeftijd, het vooruitzicht op een huur- of koopwoning elders en haar medische situatie, is de rechtbank van oordeel dat er bij gedaagde een verzorgingsbehoefte aanwezig is zodat de vordering voor het vestigen van een vruchtgebruik ten behoeve van de B&B wordt toegewezen. Ter zake van het vruchtgebruik op de schuur overweegt de rechtbank dat – daargelaten dat er volgens eisers voornamelijk spullen in de schuur staan van henzelf van vroeger en van erflater – gedaagde niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar verzorging behoefte heeft aan het vruchtgebruik over de schuur. De rechtbank wijst de vordering voor het vestigen van een

vruchtgebruik ten behoeve van de schuur af. Over de vordering van gedaagde om eisers te voordelen ter zake van het onderhoud geeft de rechtbank aan dat niet blijkt op welke manier eisers medewerking moeten verlenen en voor welk onderhoud zij dat dan moeten doen. Daarnaast komen deze kosten (of een deel daarvan), op grond van artikel 3:220 BW, vanaf het moment van vestiging van het vruchtgebruik voor rekening van gedaagde.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 21-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:413

Zaaknummer: C/15/366549 HA ZA 25-366

Rechters: J.H. Gisolf

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter benoemt ex artikel 4:191 lid 2 BW een tijdelijk beheerder.

Verzoekers zijn enkele van de vermoedelijke, maar niet enige, erfgenamen van de in 2025 overleden erflater. Zij verzoeken de kantonrechter om op grond van artikel 4:191 lid 2 BW een tijdelijke beheerder te benoemen. De kantonrechter overweegt dat op dit moment nog niet duidelijk is wie precies de erfgenamen van erflater zijn en op welke wijze zij de nalatenschap aanvaarden. Er dient (aanvullend) erfgenamenonderzoek te worden verricht, ook in het buitenland. Al met al zal het nog enige tijd duren voordat er duidelijkheid is over wie precies de erfgenamen zijn en wie bevoegd is om hen te vertegenwoordigen. Voldoende is gebleken dat dit niet afgewacht kan worden, omdat de lonen van werknemers van de onderneming van erflater nog betaald moeten worden en een aanzienlijke beleggingsportefeuille op advies van de vermogensbeheerder te gelde gemaakt dient te worden. De verzochte maatregelen bieden hiervoor een praktische en passende oplossing en dienen ter behoud van de goederen van de nalatenschap. Het verzoek wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 06-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:286

Zaaknummer: 12037608 UB VERZ 25-543

Rechters: A.M. Crouwel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De door de benoemde vereffenaar verzochte opheffing van op woning gelegde beslagen wordt toegewezen.

In de nalatenschap van de in 2025 overleden erflater is een vereffenaar benoemd. Tot de nalatenschap behoort een woning die mede toebehoort aan X en die is belast met een recht van hypotheek. In 2024 is beslag gelegd op de woning door een curator en in 2025 door het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO). De vereffenaar heeft in december 2025 tezamen met X de woning aan een derde verkocht. Het LBIO voert verweer tegen het door de vereffenaar verzochte opheffen van de beslagen, de curator refereert zich aan het oordeel van de kantonrechter. De kantonrechter geeft aan dat op verzoek van een vereffenaar reeds gelegde beslagen door de kantonrechter kunnen worden opgeheven. Het verzoek wordt dan ook toegewezen als de kantonrechter kan vaststellen dat opheffing van de beslagen noodzakelijk is voor de vereffening van de nalatenschap. Dit laatste houdt in dat de opheffing van de beslagen nodig moet zijn om aan de schuldeisers van de nalatenschap enige uitbetaling te kunnen doen. Uit de door de vereffenaar ter onderbouwing overgelegde conceptboedelbeschrijving blijkt van een schuldenlast van minimaal € 868.749,55. Tot deze schuldenlast behoort de hypothecaire schuld van € 727.531,68 en de vordering van de curator, vooralsnog begroot op € 140.588,92. Daarnaast moet nog rekening worden gehouden met de schuld aan het LBIO. Deze schuldeiser is wel op de conceptboedelbeschrijving vermeld, maar de schuld is slechts als p.m.-post daarop opgenomen. Voorts blijkt uit de beschikking waarbij de vereffenaar is benoemd dat X (mogelijkerwijs) een vordering heeft op de nalatenschap. Uitgaande van de conceptboedelbeschrijving vormt de onroerende zaak het enige (noemenswaardige) actief van de nalatenschap. De kantonrechter gaat er daarbij van uit dat het uit de conceptboedelbeschrijving blijken aandeelpakket in de failliete vennootschap waardeloos is. Uit het voorgaande volgt dat voor enige uitbetaling aan de schuldeisers verkoop van de onroerende zaak noodzakelijk is. Hiermee is de noodzaak tot het opheffen van het beslag gegeven en wordt het verzoek toegewezen. Wat LBIO hiertegen heeft ingebracht, leidt niet tot een ander oordeel en voor zover de door LBIO gemaakte opmerkingen zien op de verdeling van de verkoopopbrengst, merkt de kantonrechter op dat dit buiten het bestek van deze procedure valt.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 29-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:672

Zaaknummer: 12065177 \ EJ VERZ 26-25

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onrechtmatigheid van schenkingen gedaan bij leven erflaatster staat niet vast.

Eiser en de vier gedaagden zijn de kinderen van de 2024 overleden erflaatster/moeder. In geschil is of tijdens leven onrechtmatig bedragen zijn overgemaakt van moeders rekening. Uitgangspunt is dat het moeder vrij stond door haar gewenste schenkingen aan haar kinderen te doen. Volgens eiser waren de overboekingen niet overeenkomstig de wens van moeder en volgens gedaagden wel. De bewijslast van zijn stellingen rust op eiser. De stelling dat moeder niet zelf in staat was haar financiële belangen te behartigen, hebben gedaagden gemotiveerd betwist en heeft eiser niet concreet onderbouwd. Eiser heeft niet expliciet gesteld dat moeder ten tijde van de schenkingen niet wilsbekwaam was. De verklaring van eiser dat moeder geen heldere indruk op hem maakte, is onvoldoende concreet om enige conclusie over haar wilsbekwaamheid te kunnen trekken. Dat moeder behandelingen voor borstkanker onderging en leeftijdgerelateerde en psychische klachten had en haar laatste levensjaren in een zorgvoorziening verbleef, zijn al evenmin aanwijzingen voor moeders wilsbekwaamheid. Onrechtmatigheid kan ook niet worden afgeleid uit het feit dat de kinderen in de betreffende periode ongelijk zijn behandeld, na daarvoor altijd gelijk te zijn behandeld. Vast staat dat moeder in die periode geen contact had en ook niet wilde hebben met de kinderen die geen schenkingen hebben ontvangen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 10-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:11676

Zaaknummer: C/05/453772

Rechters: O. Nijhuis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

A-G Valk concludeert in de zaak die de verdeling betreft van een nalatenschap van moeder onder drie zoons, van wie één zoon in staat van faillissement verkeert.

In de zaak die eerder aan bod kwam in ERF 2021-0830 en ERF 2025-0332 concludeert A-G Valk. De A-G geeft aan dat de zaak de verdeling betreft van een nalatenschap van moeder onder drie zoons, van wie één zoon in staat van faillissement verkeert en waarin, kort gezegd, twee kwesties spelen. Allereerst heeft tussen moeder en een van de zoons een maatschap bestaan waarin een agrarische onderneming werd gedreven. In 2012 is de maatschap ontbonden, waarbij de activa en passiva aan de zoon zijn toebedeeld, moeder afstand heeft gedaan van haar rechten en aanspraken op het vermogen van de maatschap, maar zij wel een vordering heeft verkregen op de zoon, bestaande uit de stand van haar kapitaalrekening en haar aandeel in de eventuele meerwaarde. Voordat de omvang van die vordering kon worden vastgesteld, is moeder overleden. Daarmee valt de vordering van moeder op zoon thans in de nalatenschap. Vervolgens is de zoon die de agrarische onderneming heeft verkregen failliet verklaard. De curator van deze zoon en de andere twee zoons verschillen van mening over de omvang van de vordering. De rechtbank heeft deze vastgesteld op € 400.000 en als onderdeel van de activa van de nalatenschap meegenomen in de door haar vastgestelde verdeling. Het hof heeft geoordeeld dat de vordering verjaard is, maar dan alleen ten aanzien van de stand van de kapitaalrekening van moeder. Wat betreft het aandeel van moeder in de eventuele meerwaarde is het hof kennelijk van oordeel dat er geen sprake (meer) is van een vordering. De klachten van de andere twee zoons tegen deze oordelen slagen volgens de A-G. Verder bestaat tussen partijen een geschil over de toedeling en waardering van een woning die onderdeel is van de activa in de nalatenschap. De rechtbank heeft de woning toegedeeld aan een van de zoons. Het hof heeft geoordeeld dat, in verband met onenigheid van partijen over de waarde van die woning, de woning moet worden verkocht tegen een zo hoog mogelijke prijs. Volgens de A-G falen de tegen dit oordeel gerichte cassatieklachten.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-01-2026

ECLI: ECLI:NL:PHR:2026:122

Zaaknummer: 25/01904

Rechters: W.L. Valk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Conclusie A-G Bartels in zaak waarin een verwachter/legitimaris op tijdstip overlijden erflater in staat van faillissement verkeert en faillissement een ontbindende voorwaarde is.

A-G Bartels concludeert in zaak waarin het hof (ERF 2024-2349) oordeelde dat de waarde van hetgeen was verkregen uit hoofde van een tweetrapsmaking waarbij de tweede trap is ingetreden direct na het overlijden, niet in mindering kwam op de legitieme portie van de bezwaarde. Een erflater heeft bij uiterste wilsbeschikking zijn zoon en dochter tot zijn enige erfgenamen benoemd. Daarbij is voorzien in een zogenoemde tweetrapsmaking: een bezwaarde verkrijgt dan onder een of meer ontbindende voorwaarden, een verwachter onder corresponderende opschortende voorwaarden. Hier zijn beide kinderen bezwaarden en hun kinderen verwachters. Het gaat in deze zaak om de aan de making aan de zoon verbonden ontbindende voorwaarde dat deze failliet is/gaat. Op het moment dat de erflater overlijdt, verkeert zijn zoon in staat van faillissement. De vraag is nu of en hoe dit gegeven de aanspraak van de zoon op zijn legitieme portie beïnvloedt. Rechtbank en hof hebben bij wijze van voorlopige voorziening beslist dat de zus en de dochters van de zoon bij elkaar € 150.000 aan de bewindvoerder moeten betalen in verband met de legitieme vordering van de zoon. Het principaal cassatieberoep wordt ingesteld door de kleinkinderen van de erflater (de dochters van de zoon). Er wordt één rechtsklacht aangevoerd die zich richt op de waardering van hetgeen de zoon heeft verkregen, op de toepassing van artikel 4:71 BW dus. De kleinkinderen menen dat het hof heeft miskend dat bij de beantwoording van de vraag hoe in het kader van artikel 4:71 BW een voorwaardelijke erfrechtelijke making moet worden gewaardeerd, geen rekening moet worden gehouden met het waardedrukkende effect van de ontbindende dan wel opschortende voorwaarde die aan het erfdeel is verbonden. Volgens het hof is de bezwaarde een ondeelbaar tijdsmoment voorwaardelijk erfgenaam is geweest. Een tijdsperiode die niet bestaat in het echt, maar wel voor het recht. Het wordt daarom ook wel een juridische seconde genoemd. De A-G vindt dat het hof niet begrijpelijkerwijs en niet zonder schending van het recht tot deze uitleg kan komen. Deze uitleg is namelijk niet te rijmen met het gegeven dat een making alleen als voorwaardelijk heeft te gelden indien er onzekerheid bestaat over de vervulling van die voorwaarde. Die onzekerheid ontbrak, nu de bezwaarde ten tijde van het overlijden van erflater in staat van faillissement verkeerde. De

volgens de A-G enige zinvolle duiding is dat er géén moment is geweest, ook geen juridische seconde, waarop de ontbindende voorwaarde van faillissement nog niet werd vervuld, en bijgevolg heeft de bezwaarde dus ook niets verkregen als erfgenaam. De bewuste voorwaarde in de tweetrapsmaking is eigenlijk alleen zinvol te begrijpen als vereiste dat bezwaarde op het moment van overlijden van erflater niet in staat van faillissement verkeert. Over het effect van de voorwaarde op de waarde – in het kader van de legitieme berekening – geeft de A-G aan dat (in beginsel) rekening wordt gehouden met het waardedrukkende effect van eventuele voorwaarden aan een making, zoals in de literatuur algemeen wordt aangenomen. Volgens de A-G is daarmee ook al de vraag beantwoord of bij de toepassing van artikel 4:71 BW op voorwaardelijke makingen de zogenoemde *außer Betracht*-regel zou moeten worden toegepast. Deze regel zou er in de kern op neerkomen dat de legitimaris een zogenoemde inferieure making (zoals een voorwaardelijke making) kan ontlopen door verwerping van de nalatenschap, zodat het waardedrukkende effect van een voorwaarde bij aanvaarding voor rekening van de legitimaris komt. Dit is voor het Duitse erfrecht te vinden in § 2307 BGB. De Nederlandse wet bevat geen bepaling als § 2307 BGB. Artikel 4:71 BW is daarentegen tot stand gekomen vanuit het oorspronkelijke vertrekpunt dat alleen de waarde van een onvoorwaardelijke verkrijging in mindering komt op de legitieme portie. Nu is dit later bijgesteld, namelijk toen de legitieme portie in de loop van het wetgevingsproces werd beperkt tot een geldvordering, maar het is wat de A-G betreft wel een grote stap verder om bij de waardering van een voorwaardelijke verkrijging die voorwaarde buiten beschouwing te laten. Daarmee wordt onder omstandigheden immers een resultaat bereikt waarbij de legitimaris doordat hij de nalatenschap heeft aanvaard feitelijk slechts een gering deel of zelfs niets van de legitieme portie ontvangt. De A-G geeft aan dat hem niet is gebleken dat een dergelijke logica aan artikel 4:71 BW ten grondslag ligt. Artikel 4:63 lid 1 BW wijst, als gezegd, op het tegendeel.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-01-2026

ECLI: ECLI:NL:PHR:2026:120

Zaaknummer: 25/00771

Rechters: S.E. Bartels

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nadat erfdeel dochter is omgezet in geldlening is de vordering na intreden opeisbaarheid nog niet verjaard.

Moeder is in 2002 overleden met achterlating van vader/gedaagde 1 en haar drie kinderen. In de akte van verdeling van haar nalatenschap is het erfdeel van de drie kinderen vastgesteld op € 23.975 en zijn hun vorderingen wegens onderbedeling op vader omgezet in geldleningen. De vorderingen zijn o.m. opeisbaar bij hertrouwen, het aangaan van een geregistreerd partnerschap zonder het maken en handhaven van partnerschapshuwelijksvoorwaarden, inhoudende de uitsluiting van elke gemeenschap van goederen en verrekenbedingen, van vader. Vader is in 2008 een geregistreerd partnerschap met partnerschapsvoorwaarden aangegaan. Wegens het overlijden van zijn toenmalige partner is het partnerschap ontbonden. In 2010 is vader getrouwd met gedaagde 2, onder het opmaken van huwelijkse voorwaarden, inhoudende uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen en verrekenbedingen. De kinderen en vader zijn in een juridische discussie verwickeld geraakt, onder andere over de in de akte van verdeling opgenomen rentepercentage van 6% waarna het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch heeft geoordeeld dat er geen rechtsgrond bestaat voor het vernietigen van het rentebeding. Vader heeft vervolgens met twee van de kinderen een minnelijke regeling getroffen en aan hen een bedrag betaald. De vordering van het derde kind/eiser is niet betaald. De kinderen hebben in 2014 afgesproken dat zij de bedragen die vader heeft betaald, gelijkelijk onder hun drieën verdelen en dat eiseres op het moment dat haar deel is betaald, dit zal delen met haar broer en zus. Vader heeft in september 2015 de huwelijkse voorwaarden opgeheven. Nadat eiseres in 2025 betaling van haar vordering heeft gevorderd stellen gedaagden dat deze is verjaard. De rechtbank geeft aan dat voor de vraag welke verjaringstermijn van toepassing is, is het bepaalde in artikel 3:307 BW relevant is en meer in het bijzonder de vraag of voor de geldlening een termijn is bepaald waarbinnen aflossing van de hoofdsom dient plaats te vinden. Anders gezegd: is in de akte van geldlening een duidelijk aanwijsbaar moment bepaald waarop de geldlening moet zijn terugbetaald en is dat moment niet afhankelijk van onzekere toekomstige gebeurtenissen? Als het antwoord op de die vraag ja is, dan geldt dat er een verjaringstermijn van vijf jaren van toepassing is. Als het antwoord op die vraag nee is, dan is een verjaringstermijn van twintig jaren van toepassing. In de akte van geldlening staat limitatief opgesomd onder welke omstandigheden de geldvordering

opeisbaar wordt. Het gaat allemaal om omstandigheden waarvan onzeker en daarmee onduidelijk is op welk moment die zich voor zullen of kunnen doen en – behoudens het overlijden van vader – tevens onzeker en onduidelijk is óf ze zich zullen voordoen. Het gaat hier bovendien om een geldlening tussen familieleden, waarbij geen specifiek tijdstip voor terugbetaling van de geleende geldsom was bepaald. Partijen hebben, zo erkennen zij ook over en weer, bedoeld de verbintenis tot terugbetaling niet direct opeisbaar te laten zijn en de gestelde verbintenis tot terugbetaling afhankelijk gesteld van onzekere in de toekomst gelegen factoren. Ook is niet afgesproken in de verdelingsakte binnen welke termijn vader de geldlening moet terugbetalen, zo een van de in de akte genoemde omstandigheden zich zou voordoen. Onder deze omstandigheden concludeert de rechtbank dan ook dat er sprake was van een verbintenis tot nakoming na onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 3:307 lid 2 BW en dat de verjaringstermijn van twintig jaren van toepassing is. Vader wordt veroordeeld tot betaling van de vordering.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 28-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:766

Zaaknummer: 343119 HA ZA 25-283

Rechters: A.H.M.J.F. Piëtte

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Anders dan de rechtbank verleent het hof geen verlof tot tenuitvoerlegging Surinaams vonnis ten laste van privévermogen erfgenaam omdat beneficiair is aanvaard.

X is een schuldeiser van erflater en Y is zijn dochter. In 2024 heeft de rechtbank Rotterdam (ECLI:NL:RBROT:2024:13105) aan X verlof verleend tot de tenuitvoerlegging van een Surinaams vonnis van 11 december 2018. Een en ander op grond van artikel 985 Rv en de overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Suriname betreffende de wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen en authentieke akten in burgerlijke zaken. In dat Surinaamse vonnis is Y op eigen naam veroordeeld tot betaling van € 546.250. Y heeft destijds aangevoerd dat zij de nalatenschap beneficiair heeft aanvaard en dat executie van het vonnis in strijd zou zijn met de regels van vereffening. Y wijst erop dat zij ten tijde van het openvallen van de nalatenschap minderjarig was en dat dit naar Surinaams recht automatisch als gevolg heeft dat de nalatenschap beneficiair werd aanvaard. Volgens Y zijn er geen aanwijzingen dat zij beheer- of beschikkingsdaden heeft verricht die een zuivere aanvaarding van de nalatenschap impliceren. De vereffening van de nalatenschap is pas recent gestart, met als doel een boedelbeschrijving en inventarisatie van de schulden en baten. Tot slot betoogt Y dat het beslag op haar privébankrekening onrechtmatig is, omdat zij niet met haar privévermogen aansprakelijk is voor schulden van de nalatenschap. Het beslag doorkruist bovendien de recent gestarte vereffeningprocedure. X meende dat de beneficiaire aanvaarding geen invloed heeft op de executie van het vonnis. Daar komt bij dat Y na het overlijden van haar vader jarenlang beheer- en beschikkingsdaden heeft verricht, onder meer door het incasseren van huurinkomsten uit een pand in Den Haag en het beheren van de nalatenschap. Dat betekent dat de nalatenschap zuiver aanvaard is. Volgens de rechtbank is het vonnis bekrachtigd door het Hof van Justitie van Suriname en heeft het daardoor kracht van gewijsde. Het vonnis is daarmee definitief en rechtstreeks uitvoerbaar. Het werkt rechtstreeks tegenover verweerster als, in dat vonnis, veroordeelde partij. Het verweer inzake de beneficiaire aanvaarding had in de Surinaamse procedure gevoerd moeten worden en als dat niet gedaan is, komt dat voor rekening en risico van Y. Datzelfde geldt voor de vereffening, als dat al een reden was om, bijvoorbeeld, de beslissing in hoger beroep daarvoor aan te houden. De rechtbank herhaalt dat het haar niet is toegestaan

om een onderzoek te doen naar de juistheid van de in Suriname gegeven beslissing(en). Nu deze verweren geen hout snijden en overigens niets (voldoende onderbouwd) is gesteld dat het oordeel rechtvaardigt dat verlof tot tenuitvoerlegging kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde van Nederland, wordt het verzoek toegewezen. Het hof geeft thans aan dat de tenuitvoerlegging van het vonnis alleen kan worden geweigerd als de tenuitvoerlegging kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde van Nederland (artikel 4).

Dochter Y stelt in hoger beroep niet dat tenuitvoerlegging van het vonnis van het kantongerecht in Paramaribo kennelijk onverenigbaar is met de Nederlandse openbare orde en dat is het hof ook niet gebleken. Het verzoek van X is daarom toewijsbaar, zoals de rechtbank heeft beslist. Dit neemt volgens het hof niet weg dat een grief naar het oordeel van het hof gegrond is. Uit het vonnis van het Hof van Justitie van Suriname volgt namelijk dat Y in de Surinaamse procedure wel degelijk het verweer heeft gevoerd dat zij de nalatenschap van de erflater beneficiair heeft aanvaard. Het Hof van Justitie was echter van oordeel dat aan dat verweer geen betekenis toekwam omdat in die procedure alleen aan de orde was of X een vordering op de erflater had die in de nalatenschap viel. In dat kader achtte het Hof van Justitie niet van belang hoe de nalatenschap moet worden afgewikkeld; zoals uiteengezet in het deskundigenbericht moet in geval van beneficiaire aanvaarding de nalatenschap volgens bepaalde regels worden afgewikkeld. Deze beslissing van het Hof van Justitie laat geen andere uitleg toe dan dat daarin niet is vastgesteld dat Y in privé aansprakelijk is voor schulden van de nalatenschap. Dit betekent dat, zolang dat niet (in een separate procedure) is vastgesteld, X zich niet kan verhalen op het privévermogen van Y. Het verlof tot tenuitvoerlegging van het Surinaamse vonnis kan immers niet leiden tot een tenuitvoerlegging in Nederland die verder strekt dan waartoe Y in dat vonnis is veroordeeld. Hierbij moet volgens het hof worden bedacht dat de procedure in Suriname tot onderwerp had of tussen X en de erflater een overeenkomst van geldlening tot stand was gekomen op grond waarvan X een vordering had op (de nalatenschap van) de erflater. Y, die bij aanvang van die procedure nog minderjarig was en door haar moeder werd vertegenwoordigd, is in de hoedanigheid van enig erfgenaam in rechte betrokken. X heeft niet betwist dat naar Surinaams erfrecht (de wettelijke vertegenwoordiger van) Y de nalatenschap uitsluitend beneficiair heeft kunnen aanvaarden omdat zij ten tijde van het openvallen daarvan minderjarig was. Dit betekent dat zij niet met haar privévermogen aansprakelijk is voor een schuld van de erflater. Dat verzoekster dit verweer in de Surinaamse procedure voor het eerst in hoger beroep heeft gevoerd om welke reden dan ook doet niet af aan de geldigheid daarvan. Het Hof van Justitie heeft dit verweer ook niet om die reden buiten beschouwing gelaten, maar om een andere reden, te weten dat in die procedure niet ter beoordeling voorlag of de nalatenschap al dan niet beneficiair is aanvaard. Om dezelfde reden doet ook niet ter zake of, zoals X stelt en Y betwist, Y beheersdaden heeft verricht en daardoor geacht moet worden de nalatenschap alsnog zuiver

te hebben aanvaard. Daarover is in de Surinaamse procedure niet beslist en dit is dus ook in de onderhavige exequaturprocedure niet aan de orde. Hieruit volgt dat het Surinaamse vonnis niet kan worden tenuitvoergelegd ten laste van het privévermogen van Y en dat X ten onrechte executoriaal beslag heeft gelegd op de privébankrekening van Y.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 20-01-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:26

Zaaknummer: 200.351.621/01

Rechters: C.J. Verduyn, J.I. de Vreese-Rood en C. Mak

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Opdracht gevende erfgenaam wordt veroordeeld factuur uitvaart te voldoen en voor de overeenkomst geldt geen ontbindingsrecht.

Uitvaartondernemer spreekt opdrachtgever/zoon van erflaatster aan tot betaling van de nota. De zoon/gedaagde verzoekt om aanhouding van deze procedure in verband met andere lopende procedures betreffende de nalatenschap van zijn moeder. De kantonrechter wijst dat aanhoudingsverzoek af. Gedaagde heeft, alhoewel daartoe in de gelegenheid gesteld, niet meer gereageerd op het standpunt van de uitvaartondernemer dat uit de overgelegde overeenkomst blijkt dat hij de overeenkomst van opdracht uit eigen naam en voor eigen rekening is aangegaan, zodat de kantonrechter uitgaat van de juistheid daarvan. De eventuele lopende procedures inzake de afwikkeling van de nalatenschap raken daarom de onderhavige betalingsverplichting niet. Het had op de weg van gedaagde gelegen om nader toe te lichten om welke procedures het precies gaat en waarom deze de onderhavige zaak wel zouden raken. Dat heeft hij niet gedaan. Gelet op de gestelde wijze van totstandkoming van de overeenkomst is er sprake van een overeenkomst buiten de verkoopruimte. In dat geval moet gemotiveerd worden gesteld dat is voldaan aan de informatieplichten van artikel 6:230m lid 1 en 6:230t BW. De uitvaartondernemer heeft hierover voldoende gesteld en onderbouwd. De kantonrechter stelt vast dat gedaagde niet is geïnformeerd over het ontbindingsrecht. In dat kader verwijst de uitvaartondernemer naar de Wet op de lijkbezorging, waaruit volgt dat een uitvaart uiterlijk op de zesde werkdag na het overlijden moet plaatsvinden. De uitvaartondernemer stelt dat hieruit volgt dat het ontbindingsrecht niet van toepassing is op onderhavige overeenkomst. De kantonrechter oordeelt dat voor de dienstverlening in kwestie geen ontbindingsrecht geldt. Dit leidt tot de conclusie dat de uitvaartonderneming aan haar essentiële informatieplichten heeft voldaan. Voor een sanctie bestaat dan ook geen aanleiding. Verder is het prijsbeding transparant en hoeft daarom niet op oneerlijkheid te worden getoetst. De zoon wordt veroordeeld tot betaling.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:10533

Zaaknummer: 11784567

Rechters: J.M.B. Cramwinckel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ex-partner van erflaatster moet enkele spullen aan erfgenamen afgeven en waarde hond vergoeden.

De in 2023 overleden erflaatster heeft haar drie kinderen als erfgenamen achtergelaten, onder wie de in een zorginstelling verblijvende eiser. Zij hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard. Erflaatster heeft vanaf 2020 een affectieve relatie gehad met gedaagde. Gedurende deze relatie hebben erflaatster en gedaagde niet samengewoond. Wel hebben zij plannen gehad om te gaan samenwonen. De affectieve relatie is vlak voor het overlijden van erflaatster geëindigd. Gedaagde had nog spullen in de woning van erflaatster staan. Gedaagde is op de overlijdensdatum langsgesproken om zijn spullen op te halen en spullen van erflaatster terug te brengen. Toen gedaagde bezig was om zijn spullen in te laden en spullen van erflaatster uit te laden, is erflaatster buiten bewustzijn geraakt. Gedaagde heeft haar gereanimeerd totdat ambulancepersoneel het van hem overnam. Gedaagde heeft onderdak gezocht voor het hondje van erflaatster. Het hondje mag na tweeënhalve jaar op deze plek blijven en gedaagde dient de aanschafwaarde van het hondje aan de erfgenamen te vergoeden. Ook moet gedaagde een aantal andere zaken aan erfgenamen afgeven.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:568

Zaaknummer: 11733840 \ CV EXPL 25-1660

Rechters: A.M.S. Kuipers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***In internationale zaak oordeelt hof over verdeling ontbonden
huwelijksgemeenschap tussen enig erfgenaam en onderfde echtgenoot.***

Erflater is in 2001 in gemeenschap van goederen gehuwd met appellant en zij woonden tijdens hun huwelijk afwisselend in Nederland, Hongarije en Sierra Leone. Door erflaters overlijden in 2022 is het huwelijk geëindigd en de huwelijksgemeenschap ontbonden. Erflater heeft in zijn in 2022 in Hongarije gemaakte testament, zijn dochter/geïntimeerde, tot enig erfgename benoemd voor zijn goederen die zijn gelegen in Hongarije en bepaald dat de afwikkeling van de nalatenschap in Hongarije moet plaatsvinden. In datzelfde jaar heeft erflater in Nederland een testament gemaakt en daarin de Hongaarse wilsbeschikkingen in stand gelaten, zijn dochter tot enig erfgename benoemd en het Nederlandse recht gekozen als het recht dat van toepassing is op de vererving van zijn gehele nalatenschap en de afwikkeling daarvan. Appellant is uitdrukkelijk onderfde en geïntimeerde is tot executeur benoemd. Geïntimeerde heeft beneficiair aanvaard en moet wettelijk worden vereffend omdat geïntimeerde geen ruimschoots toereikend verklaring kon afleggen. Partijen zijn het niet eens geworden over de verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap. Geïntimeerde heeft gevorderd dat de rechtbank voor recht verklaart dat zij de enig erfgename van erflater is, en de wijze van verdeling gelast zoals zij voorstelde. Die vorderingen zijn toegewezen en verder is bepaald dat het vonnis op grond van artikel 3:300 lid 1 BW in de plaats komt van de verdelingshandelingen en vereiste rechtshandelingen van appellant als zij de veroordeling om aan de verdeling mee te werken niet nakomt. In hoger beroep meent geïntimeerde dat appellant (in elk geval deels) niet-ontvankelijk is omdat zij dat beroep niet heeft laten inschrijven in het rechtsmiddelenregister (art. 3:301 lid 2 BW). Dat moest omdat de rechtbank een beslissing heeft gegeven met toepassing van artikel 3:300 lid 2 BW. Op de mondelinge behandeling is besproken dat de rechtbank niet lid 2 van artikel 3:300 lid 2 BW heeft toegepast, maar lid 1 van die bepaling. Artikel 3:301 lid 2 BW bepaalt dat hoger beroep tegen een uitspraak waarin de rechter toepassing heeft gegeven aan artikel 3:300 lid 2 BW (uitspraak vervangt notariële akte van levering) op straffe van niet-ontvankelijkheid binnen acht dagen na het instellen van dat rechtsmiddel moet worden ingeschreven in het rechtsmiddelenregister van de griffie van de rechtbank. De wet verbindt die sanctie niet aan een beslissing in de zin van artikel 3:300 lid 1 BW. Appellant is dan ook ontvankelijk in haar hoger beroep. De Nederlandse rechter is in dit

geval bevoegd een uitspraak te doen over de erfopvolging omdat erflater heeft gekozen voor de toepasselijkheid van het Nederlandse recht op zijn erfopvolging en geïntimeerde en appellant in dit geding de bevoegdheid van de Nederlandse rechter uitdrukkelijk hebben aanvaard (art. 7 sub c EU Erfrechtverordening). Omdat deze zaak ter zake van de erfopvolging van erflater bij de daartoe internationaal bevoegde Nederlandse rechter aanhangig is gemaakt, is de Nederlandse rechter ook bevoegd om te beslissen over de verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap (art. 4 Verordening huwelijksvermogensstelsels). Op de erfopvolging van erflater is het Nederlandse recht van toepassing vanwege de rechtskeuze die hij heeft gedaan. Het huwelijksvermogensregime van erflater en appellant wordt beheerst door het Nederlands recht (art. 4 lid 1 Haags Huwelijksvermogensverdrag 1987). Partijen hebben op de mondelinge behandeling bij het hof grotendeels overeenstemming bereikt over de verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap. Deze verdeling wijkt af van de wijze van verdeling die de rechtbank heeft gelast. Met betrekking tot de overige goederen bepaalt het hof dat deze zullen worden verkocht en dat geïntimeerde bevoegd en verplicht is om dit namens appellant te doen. Het hof ziet in de gang van zaken rond de verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap en de weinig coöperatieve houding van appellant aanleiding te bepalen dat zij moet meewerken aan de verdeling.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 27-01-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:466

Zaaknummer: 200.343.816

Rechters: J.H. Lieber, L. Hamer en M.J.P. Schipper

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek aan de rechtbank tot benoeming van een vereffenaar.

Verzoekster en verweerster zijn op grond van artikel 4:195 lid 1 BW gezamenlijk vereffenaar. Het verzoek tot benoeming van een vereffenaar op grond van artikel 4:203 lid 1 sub a BW in de nalatenschap van de in 2024 overleden erflaatster wordt afgewezen omdat er onvoldoende aanleiding is om aan te nemen dat er schulden zijn. Verzoekster heeft de nalatenschap van haar moeder/erflaatster beneficiair aanvaard. Na het overlijden van erflaatster heeft haar zus/verweerster en mede-erfgenaam eindrekening en verantwoording afgelegd bij de kantonrechter, over het door haar als bewindvoerder gevoerde beheer. Daaruit blijkt dat er geen schulden zijn. Ook die rekening en verantwoording is goedgekeurd door de kantonrechter. Verzoekster wil meer zekerheid over wat er tijdens het bewind met het inkomen van erflaatster is gebeurd. Ook wil zij weten welke inboedel nog resteert en wat daarmee is gebeurd. De rechtbank overweegt dat de rekening en verantwoording aan de kantonrechter voldoende zekerheid geeft over het al dan niet bestaan van schulden. Bovendien is daarin onvoldoende aanwijzing te vinden dat het vermogen van erflaatster niet goed beheerd is. Het doen van onderzoek naar de aanwezigheid van nog te verdelen goederen behoort in beginsel niet tot de taken van een vereffenaar, in ieder geval niet indien er geen schulden zijn. Verweerster heeft tijdens de mondelinge behandeling verklaard dat partijen de inboedel van erflaatster na haar overlijden in gezamenlijk overleg door een kringloopwinkel hebben laten ophalen. Ter verdeling resteren nog twee schilderijen en een krat met badkamerartikelen. Ook heeft verweerster aangegeven dat zij nog beschikt over een kerstservies van verzoekster. Partijen dienen deze goederen te verdelen, maar hier is geen taak voor de vereffenaar weggelegd.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 11-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:10170

Zaaknummer: C/13/769213 HA RK 25-161

Rechters: L. Voetelink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzettings)kwesties na overlijden van de huurder.

De huurder, met wie gedaagde een affectieve relatie had, is in 2025 overleden waarna de huurovereenkomst in oktober 2025 van rechtswege is geëindigd. Eiser/verhuurder vordert dat gedaagde de woning ontruimt. Niet in geschil is dat gedaagde geen medehuurder is. Gedaagde heeft gesteld dat zij samenwoonde met erflater/huurder, maar dit is op zich onvoldoende om aan te nemen dat er sprake is van hoofdverblijf in de woning. Gedaagde heeft niet gesteld dat er eventueel ook sprake zou zijn van een duurzame gemeenschappelijke huishouding. Gedaagde is ook niet verschenen bij gelegenheid van de mondelinge behandeling, waardoor zij verder niets heeft toegelicht of onderbouwd. De gevorderde ontruiming wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 14-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:167

Zaaknummer: 11928491

Rechters: R.H.J. Otto

Wetsartikelen: